Obskuriøst

NR. 4
november
2002

FØRST 'MAD MAX'
NU 'SURVIVAL ZONE'
KUN DE STÆRKE
OVERLEVER

PRIS
30,- kr

Tema i dette nummer:
SCIENCE-FICTION NOSTALGI
Kultblade, katastrofefilm og "Quatermass"
Tanker om i morgen fra i går - og om i går fra i dag

SURVIVAL ZONE
KUN DE STÆRKE OVERLEVER

OBSKURIØST Nr.4, november 2002.

Privattrykt i 70 eksemplarer.
Pris kr.30,- inkl. forsendelse.

OBSKURIØST bringer artikler på dansk og engelsk om oversete eller glemte værker indenfor film, musik, tegneserier m.v. Udgivelse mindst én gang om året.

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Larsen,
Johan Kellers vej 37, 2.tv,
2450 København SV.
obscurious@hotmail.com

Layout: Henrik Larsen

Forside: Palle Brahe

Billedmateriale:
Frank Brahe, Palle Brahe, Andreas Fehrmann, Jack J., Kaspar Kaspersen, Henrik Larsen, Thure Munkholm, Jesper Moerch og Steen Schapiro

Uopfordrede manuskripter indsendes på eget ansvar.

INDHOLD/CONTENTS

Alle illustrationer er udelukkende benyttet i oplysningsmæssig henseende.

LEDER

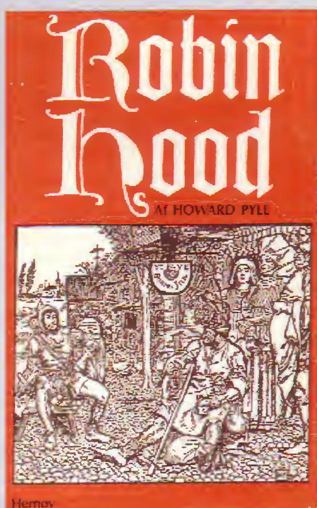
Temaet i **Obskuriøst** nr.4 science fiction. Genren har fascineret mig siden barnsben - og ja, også denne gang skuer såvel redaktør som skribenter bagud til hin lykkens tid i det vi over fire artikler genoplever gyldne stunder foran flimmerkassen med **Doctor Who** og **The Mysterious Island of Captain Nemo**. Vi fortæller desuden om tv-serien **Quatermass**, sætter kulturarkæologisk spot på glemte scifi-zines, anmelder filmen **Survival Zone** og mindes afdøde Sid Pink. Tag vel imod bladet, der ligger stor kærlighed til de beskrevne emner i arbejdet og hvem ved, måske bliver du inspireret til selv at gå på jagt i fortiden.

Første nummer af **Obskuriøst** udkom november 2001 og nu, et år senere sidder jeg og skriver lederen til det fjerde. Fire blade på et år, ikke dårligt klaret, vel? Ganske vist var hvert kun på 16 A4 sider, men man kan altså klemme meget tekst ind på den plads og sikkert langt mere end jeg faktisk har gjort hvis man gik ned i punktstørrelse 6 eller enddog 5 - hvad jeg med mit svage syn aldrig kunne drømme om. En af grundene til min begejstring for **Mondo Franko** var netop den store, meget læsbare sats. At læse et blad skal være behageligt, optimalt en æstetisk nydelse, i hvert tilfælde ikke en lidelse, men bortset fra Frank synes der at herske en efter min mening misforstået konvention herhjemme om at fanzines bare *skal* være fedtede med punktstørrelse. *Anyway*, selvom det vil være vel optimistisk at love en udgivelsesfrekvens på fire numre årligt også fremover - redaktøren har som sædvanlig været ramt af anfægtelser undervejs om hvorvidt det overhovedet var besværet værd at udgive et blad, bandet sine sløve skribenter langt ned i det allersorteste helvede for senere at gå i panik over den store mængde af fremragende artikler (en enkelt måtte klippes over i to og det tyrkiske stof udgik helt) osv. - så fortsætter **Obskuriøst** ind i 2003 og videre frem - forudsat, at jeg stadig orker og i øvrigt kan finde interesserede læsere.

Noter fra det forgangne årskvartal: *VideoNettos* nye prissætningspolitik betød, at jeg for første gang oplevede, hvordan enkelte bånd blev sat efter hvilken værdi de havde for *mig*. Er det sådan man behandler en stamkunde? Biblioteksforliget: Med en revideret bundgrænse på ca. 1500 kroner skulle der være en realistisk chance for at jeg får mine bibliotekspenge udbetalt næste sommer, men de som Brian Mikkelsen stjal fra mig i år forbliver tabt. Adfærdsregulering: Det tåbelige EU-direktiv om forbud mod parallelimport som forventes at bremse salget af Dvd'er, Cd'er, bøger og tegneserier fra lande udenfor Unionen træder i kraft ved juletid. Ud over at være dårlig nyt for specialforretninger som *Fantask* og *Laserdisken* og naturligvis et groft anslag mod forbrugerens rettigheder er direktivet katastrofalt for et i forvejen kulturelt understimuleret og pr. tradition indskrænket folk som danskerne. Al magt til provinsialismen.

Kollegiale nyheder: Kenneth Eriksen og Jack J. er på vej med hhv. **Absurd** nr.7 og **Stay Sick!** nr.4. Jack udsender desuden snart nr.2 af Danmarks længstlevende fanzine **Banned In Britain** - efter en pause på ti år! Nils Markvardsen debuterer ved årsskiftet med **Xtase**, som han trods det pornoagtige navn - og så fra en *sleazy cowboy* - lover vil blive en ganske finkulturel oplevelse (?!); fra Thomas Winter kommer **Nyarlathotep**, et skrift udelukkende om H.P.Lovecraft og endelig skulle Lars Andersen *aka* Lazz have et death metal/splatterfanzine kaldet **Razor Slash Magazine** i støbeskeen. Med sådan en forsamling af dygtige og kreative folk kan det egentlig undre, at et fælles bladprojekt ikke har været forsøgt siden salig **Inferno**. Burde vi i stedet for den megen spredte fægtning ikke lægge kræfterne sammen? Min personlige vurdering er, at scenen netop nu byder på en stor frodighed og mangfoldighed i udtrykket som ville gå tabt ved fusionen. Svaret er altså nej. "Lad tusind blomster blomstre", sagde Mao og det samme siger

Henrik Larsen, København SV, 15.november 2002

I det hemmelige testnummer 0 skrev jeg, at jeg i årevis har arbejdet på et manuskript om Robin Hood film. Manuskriptet er nu omsider færdigt og bringes i nr.4 af **Stay Sick!**, Danmarks bedste psykotroniske blad i sort/hvid (for nr.3s vedkommende dog mest sort). Da jeg modsat Jack J. trykker i farver får I her et lille suplement i form af tre Robin Hood bogomslag: Til venstre Howard Pyles klassiske 1884-gendigtning *"The Merry Adventures of Robin Hood"* i dansk oversættelse (Hernov 1980), i midten *"Robin Hood"* ved George Cockburn Harvey (John C. Winston Company 1923, forlægget den seks år ældre *"The Story of Robin Hood and His Merry Men"* af John Finnemore) og til højre en af min barndoms bøger, *"12 fortællinger om Robin Hood og hans mænd"* ved B.B.Møller (Gad 1953, forlægget ubekendt). Møller udelader kuriøst nok den sørgelige slutning på legenden (af hensyn til følsomme børn?) og 1923 udgaven minder læseren om den stadige udvikling i sproget: "Over it all presides the gay Robin Hood, prince of outlaws and prince of men" hedder det i introduktionen side 2 og hvis dette skurrer i ørerne, ja, så går det da helt galt på side 334: "Before Richard went back to London there was a gay wedding in St. Mary's Church..." Læs fortsættelsen hos din antikvarboghandler!

DØDSTRUSLEN FRA RUMMET

En introduktion til Quatermass-serien
af **Caspar Vang**
del 1 af 2

Sci-fi-genren havde siden sin fødsel spillet pingpong med gyset, men især 50ernes amerikanske science fiction-film var præget af horror-ikonografien. Tidens kommunistforskrækkelse og frygt for den sovjetiske invasionshær blev tydeligt afspejlet i de charmerende armadaer af kæmpemyrer og -edderkopper, gigantiske slimklatter og opfindsomme tentakelmonstre, der bevægede sig over biograflærrederne. På den europæiske side af Atlanten, i Storbritannien, så en række usædvanligt dystre, alvorlige og intelligente sci-fi-film dagens lys, **Quatermass**-serien, der blev til fire tv-serier - alle uafhængige af hinanden - og tre spillefilm. Serien satte et bestandigt fingeraftryk på både horror- og science fiction-genren og markerede det berømte Hammer-studies første rigtige livtag med horrorgenren.

SCIENCE FICTION-GENREN GENFØDT

Fra filmens fødsel har science fiction-genrens store værker været præget af 'what if'- og 'things to come'-fortællinger, der ofte blev betragtet som barnlige fantasier eller underlødig eskapisme. Den mere 'adventure'-prægede del af genren, med gale videnskabsmænd a la **Metropolis**' Rothwang, pulpede 'cliff hanger'-serier og karikerede rumeventyr med Jens Lyn-helte i spandex, op gennem første halvdel af sidste århundrede, gav heller ikke just genren en aura af alvor og seriøsitet. Alvoren skulle dog komme fra noget uventede sider: dokurealismen, samt horrorgenren, der i 50erne gav genren den fornødne saltvandsindsprøjtning, der stadig mærkes i dag. Den stigende interesse for sci-fi-litteratur og -film i 50erne resulterede i en regulær eksplosion af space operas og b-film. Inspireret af genrens succes i USA forsøgte BBC sig på tv-fronten med tv-serien **The Quatermass Experiment**, der blandede horror og science fiction. Tv-udsendelserne blev en gigantisk succes og affødte en filmatisering fra det britiske selskab Hammer Studios. Seriens (og senere filmenes) popularitet satte dagsordnen for scifi-horror og blev startskuddet til en af horror- og sci-fi-genrens ubestrideligt bedste film- og tv-serier, samt en milepæl for britisk tv-drama.

Skal man groft kategorisere 50ernes science fiction-film, var dokurealisme, drive-in-schlock og gothic sci-fi hovedstrømningerne der dominerede perioden. Dokurealismens store sci-fi-produktioner, med rumskibe, rumvandringer, rumstationer og lignende, som de George Pal-producerede **Destination Moon** (1950), **Conquest of Space** (1954), koncentrerede sig om realistiske bud på livet i rummet, mens den hær af low-budget drive-in-schlock, som oversvømmede biograferne, primært kom fra mindre produktionsselskaber som AIP (American International Pictures) og AAP (American Allied Pictures). Samuel Z. Arkoff og James H. Nicholson fra AIP havde f.eks. sjældent kunstneriske ambitioner eller intentioner om at forny genren; filmenes raison d'être var at tjene så mange penge som muligt og helst på kortest tid. Deres sci-fi-film var ofte modelleret efter monster- og invasionsgenrens tidlige succeser - **The Thing** (1951), **War of the Worlds** (1953), **Invaders from Mars** (1953) og **Them!** (1954) - der alle var perfekte spejlbilleder af den i tiden herskende kommunistforskrækkelse og atomkrigsangst. Men publikum fik også mere end monster- og mutationsspækkede underholdningsfilm at hænge deres angst op på. En lille håndfuld film, anført af Robert Wises sci-fi-milepæl **The Day the Earth Stood Still** (1951) og Jack Arnolds **It Came from Outer Space** (1953), gik i opposition og nedtonede fremmedangsten. Et nuanceret verdenssyn, der skulle blive kendetegnende for den britiske **Quatermass**-serie, hvis første tv-serie **The Quatermass Experiment** også formåede at væve horrorgenrens traditionelle tragedie og monster ind i science fiction-rammer.

THE QUATERMASS EXPERIMENT

Det er interessant, at de amerikanske sci-fi-film også blev mere introverte og, i stedet for at koncentrere sig om en 'ydre' fjende, vendte blikket mod den menneskelige identitet og ideologiske forvandlinger. Forsøget var allerede gjort med tidlige film som **Invaders from Mars** (1953), og resulterede i genrens måske mest berømte film fra perioden **Invasion of the Body Snatchers** (1956), en filmatisering af Jack Finneys roman, hvori beboerne i en mindre amerikansk by 'kopieres' af fjendtligsindede frøbælge fra det ydre rum. Sjovt nok var Finneys bog selv en glimrende variation over Robert A. Heinleins ligeledes fremragende, men langt mere pulpede og sci-fi-agtige *"The Puppet Masters"* fra 1951. Universal og RKO-studiernes klassiske monsterfilm fra 30erne og 40erne havde ofte benyttet individet som afsæt for gyset, og fortalte med individet i centrum en række klassiske gyserfabler om tragiske skæbner: The Mummy, Dracula, Frankenstein, Ulvemanden osv. Det var unægteligt også lettere at identificere sig med Frankenstein-monsterets, kattekvinden Irenas, den ulykkeligt forelskede mumies eller ulvemanden Larrys lidelser end med en flok velourklædte marsmænd bevæbnet med ikke-jordiske muskedonnere. Fokus på forvandlingen/splittelsen i samtidens politiske miljø og afsættet i det tragiske gys skulle blive centralt for både tv-serien (1953) og filmversionen (1955) af **The Quatermass Experiment**, og derfor kan manuskriptet siges at have bibeholdt den høje underholdnings- og indlevelsesværdi fra Universals monsterfilm, samtidig med at det sætter fokus på samtidige problemer: videnskabeligt-etiske spørgsmål, det gryende rumkapløb og politisk fløjdannelse.

Chefen for BBCs dramaafdeling brugte et helt års budget for indkøb af nye manuskripter - 250 pund - på at hyre een forfatter, Nigel Kneale, der til gengæld leverede et skelsættende mix af horror, thriller, film noir og science fiction: **The Quatermass Experiment**. Handlingen udspiller sig omkring følgerne af den første bemandede rumflyvning. Jordpersonalet har mistet radiokontakten med den tre-mand-store besætning efter at rumraketten har været et par hundrede tusinde kilometer ude af kurs. Raketten nødlander på jorden, men den eneste overlevende blandt besætningen, astronauten Victor Carroon, er inficeret med en ukendt organisme, der får staklen til at absorbere andre livsformer. Organismen udvikler sig til en gigantisk grøntsag, som via plantesporer vil være i stand til at reproducere sig selv i det uendelige. Begivenhederne eskalerer da Carroons kone og en privatdetektiv i hemmelighed hjælper astronauten ud fra Quatermass' (lederen af rumfærden) laboratorium for at få ham indlagt på et hospital. Inden det når så vidt, går Carroon amok, og væsnet omringes i Westminster Abbey af politi og militæret. Lederen af rumekspeditionen, Professor Bernard Quatermass (et navn som Kneale valgte 'tilfældigt' i en telefonbog), når dog at appellere til de sidste rester af menneskelighed i væsnet, som dør netop som det skal til at spore.

Tv-serien er desværre gået tabt - afsnittene blev på det tidspunkt sendt direkte og derfor er kun to ud af seks bevaret for eftertiden - så det er svært at udtale sig om dens kvaliteter (ifølge David Millers og Mark Gatiss' bog *"They Came from Outer Space!"* lægger Hammers spillefilmsversion sig meget tæt op af originalen), men det er dog sikkert at det har krævet nerver af stål og grænseløs opfindsomhed at få så ambitiøst et horroreventyr ud til seerne. Og så direkte! Special effects var på det tidspunkt stort set ukendt i tv-sammenhæng, og det 3500-pund-store budget gav ikke meget plads til sådanne udfoldelser. Effekterne skulle oven i købet kreeres direkte under tv-transmissionen, foran kameraet. Kneale selv spillede i øvrigt monsteret i finalen; en handske, påklistret lidt bønnespirer, som han bevægede gennem et hul klippet i et forstørret stillfoto af kirken. Serien blev den første af sin art - effektfyldt tv-science fiction henvendt til et voksenpublikum - og med et stærkt manuskript og et solidt cast, og på trods af tekniske begrænsninger, lykkedes det, at fange publikums interesse fra første afsnit. Hvilket naturligvis betød at en opfølger var uundgåelig. Hammer Films, der indtil videre kun havde snuset til sci-fi genren med to film (de ikke videre

populære **Spaceways** (1952) og **The Four-Sided Triangle** (1952)), men havde masser af erfaring med at filmatisere tv-serier, sprang til og købte rettighederne til en spillefilmsversion af Kneales manuskript.

Hammer Films fik med filmatiseringen af **The Quatermass Experiment** (indspillet i november/december 1954 og med verdenspremiere i London d. 26 august 1955) virkelig øjnene op for gysets potentiale (biografplakaten kaldte filmen **Xperiment** for at understrege det hårdkogte og X-ratede indhold). Filmen satte straks box-office-rekorder, både i UK og senere i USA under titlen **The Creeping Unknown**, og over de næste par måneder blev en række omkostningsrige produktioner droppet til fordel for horror-relaterede film. Allerede i 1956 kom **X the Unknown**, hvor militæret og videnskabsmænd kæmpede side om side mod en radioaktiv slimklat fra jordens dyb, og ligeledes samme år den første Quatermass-sequel, **Quatermass II**. Fra 1957 tog Hammer rigtig hul på gyset med en række vellykkede klassiker-'remakes' med bl.a. **Curse of Frankenstein** (1957), **Dracula** (1958) og **The Mummy** (1958), men det var Nigel Kneales og Val Guests **The Quatermass Experiment**, der startede det hele. Og hvilken start! Hvad tv-versionen må have manglet på den visuelle side, besidder Hammers version i overflod: imponerende set-ups, fyldige effekter med et imponerende nedstyrtet rumskib, masser af high-tech-parafernalier - som de kun kunne lave dem i 50erne - halvt opløste lig og en grum transformation af astronauten Carroon - takket være Phil Leakeys vellykkede make-up og Les Bowies monstereffekter. Carroon spilles blændende godt spillet af Richard Wordsworth, der i sit lidende portræt af astronauten, som langsomt forvandler sig til en grøntsag, giver baghjul til Karloffs præstation som Frankensteins monster i **Frankenstein** (1931), en rolle som Carroon-karakteren er et påfaldende tydeligt ekko af. Det er også værd at bemærke at forholdet mellem Carroon og Quatermass nærmest kan læses som et forstudium til den kyniske og snæversynede Baron Frankenstein og hans eksperiment i **The Curse of Frankenstein** (1957). Hvor Universal i deres filmatisering af Mary Shellys roman havde valgt at fokusere på monsteret, blev centrum for Hammers Frankenstein-serie nemlig videnskabsmanden. Hammers spillefilmsversion fik yderligere action-krydderi i form af en tempofyldt finale, hvor det lykkedes Quatermass og hans assistenter at riste bæstet ved at omlede det meste af Londons strømforsyning til Westminster Abbey, og af hovedrolleindehaveren Brian Donlevy, en

Hollywood-stjerne, der skulle tiltrække et internationalt publikum. Det er bemærkelsesværdigt hvor kynisk, grov og ultra-utilitaristisk den irskfødte Brian Donlevys udlægning af Quatermass er, men der er ingen tvivl om at Donlevy, der i øvrigt skulle have været plørefuld under det meste af optagelserne, leverer en intens, skarp og hårdkogt Quatermass, om hvilken det kan argumenteres, at han nærmere hører hjemme i en film noir end et sci-fi-horror-adventure. Kneale brød sig bestemt ikke om Donlevys hårdhudede fortolkning af Quatermass, som han senere beskrev som *"a brawling bully"* og *"a wet raincoat looking for somewhere to drip"*. Reginald Tate skulle efter sigende have spillet rollen i tv-serien med kølig, og alligevel bekymret, styrke, hvilket Kneale mente lå tættere på hans idéer om Quatermass-karakteren. Resten af castet fungerer upåklageligt, og veteraner som Jack Warner (i rollen som politiinspektør Lomax, der udvikler et had/kærlighedsforhold til Quatermass), Lionel Jeffries (som bureaukraten/skeptikeren Blake), samt Gordon Jackson (særlig kendt fra serierne **Upstairs, Downstairs**, hvor han spillede butleren Hudson, og som Cowley i **The Professionals**) er nævneværdige, men det *er* Donlevy og Wordsworth, som stjæler showet i rollerne som henholdsvis bøddel og offer.

Quatermass' pointe gennem hele filmen er at ofre er nødvendige i videnskabens tjeneste, og han betragter nærmere Carroon som et videnskabeligt kuriosum, der skal studeres og undersøges, end som et menneske, der har brug for omsorg og lægehjælp. En kold utilitarist, der udelukkende tror på videnskaben og individets selvopofrelse for en højere sag. Efter monsterets destruktion i filmens finale vandrer Quatermass sammenbidt ud i natten for at forberede opsendelsen af sin næste rumraket. I sidste ende er det vel en smagssag, men personligt mener jeg at Donlevys præstation er meget overbevisende (plakatfuld eller ej) og Kneales kritik måske en smule for hård. I Donlevys og Val Guests hænder er Quatermass en forbistret og pirrelig videnskabsmand, der ser sammensværgelser, bureaukrater og militær intervention allevegne.

QUATERMASS II

En opfølger til tv-succesen **The Quatermass Experiment** var uundgåelig, og denne gang havde manuskriptforfatter Kneale og producer Rudolph Cartier, der kort forinden havde adapteret George Orwells paranoiaklassiker *"1984"* til tv-skærmen, et større budget - 7500 pund - at gøre godt med, samt BBCs nyoprettede 'Visual Effects Department' i ryggen. Alle sejl blev sat, men i stedet for at følge op på den tragiske forvandling, som blev udforsket i første serie, valgte Kneale en anderledes og mere politisk orienteret indfaldsvinkel: infiltration af regeringen og militæret af væsner fra det ydre rum - ikke ulig Finney og Heinleins førnævnte romaner.
England og verden står i **Quatermass II** (og i virkeligheden) på tærsklen til rumalderen, men statens pengekasse og fonde til professorens (denne gang spillet af John Robinson, der trådte til efter Reginald Tates død få uger inden optagelserne) måneraket- og månebaseprojekt lukkes ned. I mellemtiden opdager Quatermass og hans ven, kaptajn John Dillon, en række nedstyrtede projektiler, der indeholder en slags gas. I nærheden af nedstyrtningsstedet opdager professoren en række kupler og en fabrik, der på papiret producerer 'syntetisk mad', men som tilsyneladende er en eksakt kopi af Quatermass' månebaseprojekt, der nu har mistet statsstøtten. Handlingen tilspidses da Quatermass opdager at gassen påvirker og overtager menneskets nervesystem og forvandler de smittede til lydige zombier. Men hvem adlyder de? Regeringen og militæret er dybt infiltreret, og det er op til Quatermass og hans assistenter, der lige så hurtigt infiltreres, at afdække mysteriet. Invasionen stammer fra en asteroide, der er gået i kredsløb på jordens skyggeside og sender væsnerne (gassen) ned på jorden i projektilerne. Organismerne kan kun overleve i det menneskelige nervesystem eller i de enorme kupler de samles i og smelter sammen til gigantiske slimvæsner. Quatermass ophidser arbejderne i den nærliggende by til oprør, og den vrede pøbel marcherer mod fabrikken, som efterfølgende ødelægges i en eksplosion, hvorefter Quatermass og hans assistent rejser mod asteroiden, med Mark II-raketten, for at eliminere truslen. Plottet minder i høj grad om den anden store sci-fi/horror-succes i 1956, **Invasion of the Body Snatchers**, men manuskripterne er, ifølge David Piries bog *"A Heritage of Horror"*, skrevet samtidigt, så det er unfair at kalde den ene et rip-off af den anden. Hvilken af filmene man mest bryder sig om er naturligvis også en smagssag, men det er i hvert fald påfaldende at to manuskriptforfattere samtidig har portrætteret et samfund, der vælger at gøre oprør, da det

spærres inde af et iskoldt og 'fremmedgjort' politisk klima. Hos Finney er det hr. og fru forstad der griber ind i det afgørende øjeblik, og hos Kneale er det videnskabsmændene og proletariatet, der starter en opstand.

Ved sit første broadcast skilte **Quatermass II** publikum i to grupper: enten hadede man seriens 'comic horror adventure'-stil eller faldt i svime over det samme. Undertegnede er ikke synderligt begejstret, selv om forlægget uden tvivl er godt skrevet og materialet rummer en dybde, der er typisk for Kneale. Serien bærer præg af at være spillet live foran kameraet og visse passager bærer præg af dårlig redigering, et til tider sløvt tempo og modvilje mod close-ups. Dog må man tage hatten af for et så ambitiøst projekt, og generelt er især setdesignet og effekterne af høj kvalitet. Det bør dog lige nævnes at den sete version er fra et videobånd af så dårlig kvalitet at der måtte et halvt glas Panodiler til for at nå igennem seriens små fire timer. For at yde den fuld retfærdighed kunne det være interessant at se en nogenlunde pæn version.

Hammers uundgåelige spillefilmversion **Quatermass II** (US-titel: **Enemy From Space**), igen med Val Guest ved roret, tog stilen fra **The Quatermass Experiment** op, og den monokrome fotografering, de dystre location shots i engelske landskaber og fabrikkens uhyggelige stålskeletter og kupler - i virkeligheden The Shell Haven Refinery i Mucking Marshes, Essex - indfangede fortrinligt den politiske paranoia og kølighed. Selv om optimisme (eller lalleglad aggressivitet) ofte præger sci-fi-genren, er filmen særpræget ved dens grå og trøstesløse skildring af det politiske klima i efterkrigstidens England. Statsinstitutionerne bliver i Kneales hænder forvandlet til et hemmelighedskræmmende bureaukrati, der giver grobund for paranoia, mistænksomhed og lyssky aktiviteter. Hammers version, som Kneale denne gang selv skrev, strammede plottet op, gjorde det mere tempofyldt, skar kraftigt i mellemdelen og holdt Quatermass jordbunden i finalen, hvor hans raket affyres som en sofistikeret atombombe mod asteroiden. Ud over et stramt manuskript og masser af stil får vi gigantiske slimmonstre, der, som et ekko af **Gojira** (**Godzilla**) (1954) og dens mange japanske sequels og imitationer, pløjer gennem bygninger, så generelt vil jeg vurdere spillefilmen til at være en betydelig forbedring i forhold til tv-serien. Donlevys Quatermass bløder også betydeligt op og mundhugges ikke konstant med sine assistenter og myndighederne, måske fordi han hele filmen virker betydeligt mere mistroisk og tilbageholden end i **The Quatermass Experiment**, uden dog at have mistet den hårde kerne af beslutsomhed, der definerer karakteren. **Quatermass II** kan desuden prale af at have nogle af seriens bedste biroller: Bryan Forbes, William Franklyn og John Longden som henholdsvis professorens assistenter Marsh og Tom Brand samt politiinspektør Lomax. Den rå, distancerede, konservative og ofte nærmest dokumentariske stil som **The Quatermass Experiment** besad, er fulgt endnu mere konsekvent op, og flere scener er, med deres kyniske og nøgterne registrering af begivenhederne, simpelthen råmateriale til gåsehudsoplevelser. Undertegnede glemmer i hvert fald sent det chok jeg fik, da Quatermass' regeringskontakt Broadhead i højt dagslys kommer væltende ned fra en af kuplerne, indsmurt i sort dampende slim, døende af den kvælende og brændende ammoniak. Fremragende sci-fi i topklasse og en af genrens bedste sammensværgelsesgys.

The Quatermass Experiment
1953, 6x30 min. BBC
Inst.: Rudolph Cartier. Manus.: Nigel Kneale. Prod.: Rudolph Cartier.
Medv.: Reginald Tate, Isabel Dean, Hugh Kelly, Paul Whitsun-Jones, Duncan Lament, John Glen, Ian Colin, Frank Hawkins, m.fl.

The Quatermass Experiment
1955, 82 min. Hammer Films
Aka.: **The Creeping Unknown**
Inst.: Val Guest. Manus.: Richard Landau, Val Guest. Prod.: Anthony Hinds.
Medv.: Brian Donlevy, Richard Wordsworth, Jack Warner, David King Wood, Margia Dean, Harold Lang, Thora Hird, Lionel Jeffries, Maurice Kauffman, m.fl.
Releases: udsendt på amerikansk video fra MGM.

Quatermass II, 1955, 6x30 min. BBC
Inst.: Rudolph Cartier. Manus.: Nigel Kneale. Prod.: Rudolph Cartier.
Medv.: John Robinson, Monica Grey, Hugh Griffiths, John Stone, Rupert Davies, m.fl.

Quatermass II, 1956, 85 min. Hammer Films
Aka. **Enemy from Space**
Inst.: Val Guest. Manus.: Nigel Kneale, Val Guest. Prod.: Anthony Hinds.
Medv.: Brian Donlevy, John Longden, William Franklyn, Tom Chatto, Percy Herbert, Sidney James, Bryan Forbes, Vera Day, Charles Lloyd Pack, m.fl.
Releases: udsendt på amerikansk DVD fra Anchor Bay.

ZIGN ME UP FOR THAT ZCI-FI ZINE!

Af Frank Brahe

Ja, nu bilder jeg mig jo ind, at for at få folk til at læse en artikel skal den være personlig - altså indeholde personlige meninger eller oplevelser, derfor, i vanlig stil, vil jeg fortælle om mit første møde med et "fan-zine" det var ikke, på dette tidspunkt, et sci-fi blad - de kom først senere, næ, det første der kom i mine hænder var såmænd **Bloody Darlings**.

For cirka 10 år siden, jeg var hos en ven, vi snakkede om "luskede" film, hvor de kom fra og hvem der vidste noget om dem, min ven smed så **Bloody Darlings** på bordet - jeg var chokket ... Jamen hvad var dette? Grimt og rodet, bare fisser, underligt sprog - og helt umuligt at få øjnene fra, jeg fik bladene med hjem og læste og læste... Dette var en ny verden, et miljø sprængfyldt med kærlighed, interesse og viden - og mest af alt, det var skrevet til mig, sådan at forstå, at her i denne "fan-dome" var der plads, hjerterum og ingen grænser - jeg troede, at dette var det eneste miljø hvor noget sådant har eksisteret, *well, I was wrong* - det vender vi tilbage til. Med hensyn til miljøet omkring film og filmfreaks har miljøet også forandret sig enormt bare på de ti år jeg har været med, både som passiv og aktiv, men det er en anden artikel og et andet tidspunkt.

Bloody Darlings var altså det første, senere kom selvfølgelig **Inferno** for mit vedkommende var og er bladene til tider mer' fængende end filmene er. I lang tid har min fokus været på diverse filmzines, men min interesse for science fiction har gjort, at jeg altid har søgt om der ikke også var noget der

kunne spille op til netop det emne - hvis der ikke var, ville jeg dælme være den første der lavede et dansk sci-fi-zine.. HO! Jeg blev klogere, før der var **Inferno, Bloody Darlings, Trauma** osv. var der en kæmpe underskov af blade og zines aktuelt om science fiction.

Undergrund og overgrund

I det efterfølgende vil jeg runde en masse blade, zines og bøger, alle med hovedvægten mod sci-fi, der vil nok være enkelte afstikkere mod andre genere, og som sædvanlig lover jeg ikke noget, at udråbe sig selv til at "have det hele med" er en eklatant fejl, måske er det toppen af isbjerget? Måske er det 80%? - det eneste der er sikkert er, at det er det jeg har og kender.

For ligesom starte et sted, vil jeg starte i undergrunden, i den mørkeste undergrund: **Brudte Grænser**, science fiction i prosa & poesi! En ganske ambitiøs titel, *well*, bladet er også syret, de nummer jeg har opsnappet er fra 1978 og 1979, udsendt fra redaktøren i Torvegade i Brande *(of all places..)* - en lille collector-finte er værd at bemærke, der står hvor store oplagene er trykt i, således er no. 2 vol. 2 trykt i 160 eksemplar og vol. 2 no. 4 er trykt i 125 eksemplar - fedt gjort, alle er så stille med oplagstal, måske fordi man er lidt flov over samlerinteressen på disse blade - alle ved det, ingen tør skrive det.

Nå, men hvad indeholder sådan et blad som **Brudte Grænser** så? Ja, tør man sige alt hvad hjertet kan begære... Der er håbefulde mænd med nyspidsede blyanter, der forsøger sig ud i kunsten at tegne science fiction - noget ganske godt, andet så pinligt, at det er godt, at oplagene var så små, men selve filosofien med, at disse tegninger fungerer som en slags "mini"-plakater er skøn - ægte fan-dome.

Udover en masse anmeldelser af bøger (sci-fi, adventure og horror), findes også anmeldelser af film - disse to emner er vel selvfølgeligheder i zines, nogle er velskrevet, andre entusiastiske a la **Bloody Darlings**-kvali og andre igen er, kan jeg godt sige uden dårlig samvittighed, meget korte, men generelt hyggelig læsning, det er bare ikke dér magien ligger i disse blade, næ, der hvor det bliver virkelig *acid-great*, er når skribenterne SELV skriver digte om sci-fi og eller SELV skriver sci-fi noveller - hold kæft hvor fedt! Dette er *real time* mennesker som er flippet totalt ud - og til tider i alamerende god kvalitet skal siges, og absolut perfekt fan-læsning, en konstant hyldest og et kæmpe forsøg på at få publiceret "noget" har drevet disse interessenter langt... titler som "vuggevise for atomalderens børn", "Hvad tid på klokken er det?" Eller hvad med "Undskyld - mine Herrer, De glemte Regningen!" (et digt om forureningen).

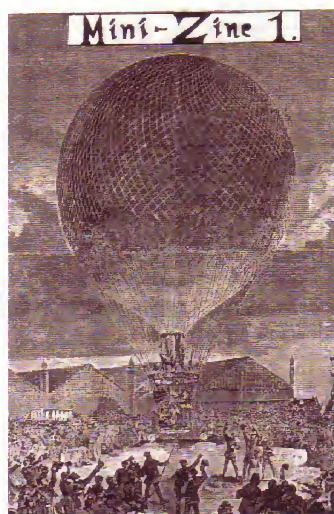
Der er også en masse snak om diverse science fiction con'er. I dag er sådanne con'er desværre sjældne, **Proxima** og **Science Fiction Cirklen** (noget vi vender tilbage til) er vel de eneste der stadig gør lidt i den slags.

Oven i købet er der også noveller af "kendisser" - i no. 2 finder man pludselig en ret fed novelle af Brian Aldiss, en af de helt store sci-fi forfattere, oversat til dansk... Derudover er der et hav af læserbreve, udvekslinger på kryds og tværs, optrykte sange af David Bowie, artikler klippet fra aviser, tanker omkring science fiction, filosofi og bud på hvad fremtiden vil bringe indenfor dette. **Brudte Grænser** er så absolut et "fanzine" i bedste kvalitet - okay layout og opsæt er langt fra normalen - kan sammenlignes lidt med **Bloody Darlings** - uden at dette skal forstås negativt, selvfølgelig.

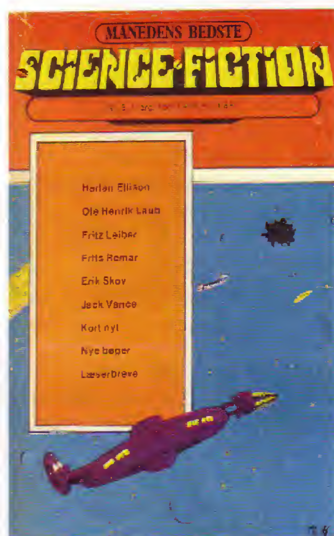
Af mer' eller mindre kendte contributors kan nævnes Nicolas Barbano, Nils Dalsgaard, Erwin Neutzsky-Wulff, Tage La Cour.

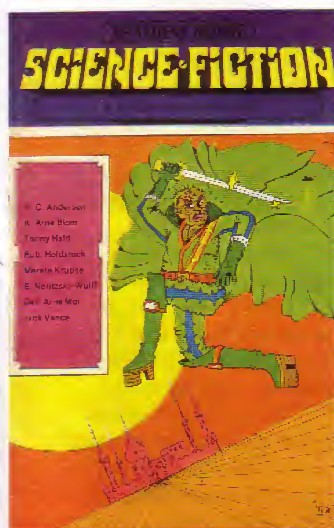
Månedens Bedste Science Fiction er en lidt anden boldgade, et noget mere stilrent blad, med direkte fokus på selve sci-fi historien, dog er der af og til lidt læserbreve, men dette er et blad, der i stil og tone hylder de store ind- og udenlandske sci-fi forfattere Vance, Leiber, Silverberg, Asimov, Wyndham og sågar H. C. Andersen!

Historie på historie, nogle gange over flere numre, eller et helt nummer dedikeret direkte til en forfatters mesterværk, og vi taler altså om høj kvalitet, nøje udvalg og ingen slinger i valsen her, ansvarshavende redaktør var Mogens Schrøder men også navne som Frits Remar og Janik Storm var bagmændene på dette unikke sci-fi blad, som isoleret set nok er den mest seriøse hyldest til den

"rene" science fiction historie - et blad, der er sin vægt værd i guld - for mig at se.

Mini-Zine er igen et mere regulært dyk ned i fan-dome. Startede i 1976 af Henry Madsen, oplaget var 250 stk. og prisen pr. blad var 5 kr. Fremtoning og style lidt ligesom **Brudte Grænser**, altså et crazy mix af køb og salg af bøger og blade, store kendte noveller af "stjernerne", masser af "home made" sci-fi spoofs, alle tiders læserbreve, personlige og med mening. Der er også altid en masse "klubber" man kunne rode sig ind, for så at score sci-fi bøger til spot priser... Eksempelvis kunne medlemmer nappe James Blish' "*Stjernetid*" til 11,85 kr - ikkemedlemmer måtte op i 13,95 kr... johee, der var penge at spare for det kvikke hoveder. Der er vel 25- 35% norske tekster i næsten hvert **Mini-Zine**, Geir Arne Moi var en seriøs bidragsyder, også Arne Herløv Petersen, Nils Dalsgaard, Neutzsky-Wulff var blandt de mere kendte navne, men så sandelig ikke om Asger Harlung også var med, han dukkede jo op 25 år senere i de nok så kendte **Mondo Franko** og **Ultimo Mondo Franko** - ære være deres minde... Men der var gode historier, digte, plakater (tegnet) og mest af alt: en mission, at udbrede kendskabet til science fiction! Jeg ved ikke hvor længe **Mini-Zine** udkom, jeg har op til nummer 12, som udkom i maj 1982. Formaterne svingede fra hovedsagelig A4 til andre gange A5 - nok bestemt af den kære Henry Madsens pengepung - bladet MÅ være essentielt for alle sci-fi lovers.

Pulsar - ja, I gættede rigtigt, endnu et sci-fi blad, igen er det Nils Dalsgaard der er redaktør, jeg har kun et nummer, det er nummer 2 fra maj 1977 - beriget med illustrationer af Uno Kruger. *But again* alt det samme som ved **Brudte Grænser** og **Mini-Zine**, dog må jeg lige tilføje at det rent faktisk er lykkedes **Pulsar** at bringe en boganmeldelse af Dan Turéll! - ikke at det bliver kedeligt af den grund (ikke pga. Onkel Danny... ham ELSKER JEG!!! Men altså set-uppet), overhovedet, viljen og nerven må ha' været enorm dengang - hos de folk.

CritiFan af Nils Dalsgaard er så et dansk sci-fi zine på engelsk, layoutmæssigt hævet over alle de andre, udgivet i 1978, og et

typisk tidsbillede, grænsende til det akademiske, lidt mere intelligent arthouse, men i særklasse god læsning; fremhæves må et interview med selveste Kurt Vonnegut Jr (forfatteren bag bl.a. *"Slagterhus 5"*, og *"Sirenerne på Titan"*). Det engelske tiltag skyldes nok et grænse overskridende forsøg, mig bekendt udkom der kun ét nummer.

Miljøet var vildt dengang, underlige tiltag, såsom at udgive "Willy på eventyr 1956" en art sci-fi tegneserie der havde kørt i **Familie-journalen** som blev udsendt i 1977, er et godt billede, og sådan findes der sikkert hundredvis af andre udgivelser, sidst i 70'erne kom jo også **Nosferatu**, et blad udelukkende om vampyrer, det var også her Stig Vendelkær havde sin storhedstid med den ene fantastiske science fiction bogudgivelse efter den anden, disse bogudgivelser minder på en eller anden måde om fan-dome; kvaliteten er so-so, men selve valget er sobert... jeg ved ikke, tiden var nok en anden, jeg har også på fornemmelsen at interesse-genet var stærkere dengang for "zine-making" - computerspil, Internet og en anden kultur har ændret meget, jeg siger ikke til det dårligere, det ved jeg ikke. Men hvad er der tilbage af sci-fi bladene og klubberne?? **Proxima** og **Science Fiction Cirklen**.

Yåp, *that's about it*, det er slet ikke dårligt, det er stadig den gamle opskrift, fra de brølende 70'ere. **Proxima** er flagskibet, andre små blade dukker op, og forsvinder igen. Et af disse var **Nye Verdener** - et super lækkert zine med bl.a. en oversættelse af H.P. Lovecrafts "*From Beyond*" - Fra det hinsides... *Well*, ret beset kan man jo så sige at der stadig er liv i miljøet, det er bare slet ikke så stort og omfangsrigt som dengang, men det er der og det skal vi være glade for, det bedste du kan gøre lige nu hvis du, via denne lille artikel, har fået blod på UFO'en, så prøv at kigge på **Science Fiction Cirklens** hjemmeside på www.sciencefiction.dk og du vil opleve, at der stadig er lidt af det, der var engang. Dette er min bedste anbefaling, hvis du har lidt sci-fi gemt i maven.

DEN UFORUDSIGELIGE DOKTOR

Af Steen Schapiro

ENGLAND, 1963
Ja, året er 1963 og stedet er London. Men det varer ikke længe... To engelske skolelærere undrer sig over, at en af deres elever - en ung pige - kender alt for meget til historie, fysik, osv. ... I matematiktimen giver hun nogle mystiske svar, om tidsrejser og ekstra dimensioner... Lærerne beslutter sig for at undersøge sagen, og finder ud af, at hendes adresse er en gammel losseplads, og at hun bor i en gammel telefonboks! De følger efter hende, bliver overfaldet af en vranten gammel mand som kalder sig *the Doctor*, og pludselig er de inde i telefonboksen, som er meget, meget større indeni end udenpå. Der udbryder en slåskamp, nogle knapper bliver trykket på, og med et synthesizer-skrig forsvinder telefonboksen udi tid og rum. Snart befinder de fire tidsrejsende sig i stenalderen... Sådan begyndte det første afsnit af BBC's science-fiction-serie **Doctor Who**, den 23. november 1963. I løbet af de næste 27 år havner Doktoren og hans forskellige rejsefæller i utallige gamle kulturer, parallelle dimensioner, og ikke mindst fremtidige civilisationer. De møder onde robotter, klassiske monstre, gale videnskabsmænd og fremmede racer. De bærer sjældent våben, er temmelig forvirrede og klodsede, men formår gang på gang at redde verden. Og Doktoren selv, er, ja, et mysterium.

Vi kender ikke hans egentlige navn (deraf programmets titel), og får kun gradvist flere ting at vide om hans mystiske fortid. Han er en excentrisk rebel fra planeten *Gallifrey* og jævnligt på flugt fra sin egen race. Han har en enorm viden om alt muligt i tid og rum, men desværre glemmer han ret ofte de vigtigste detaljer. Han kan være aggressiv, mystisk, morsom og hyggelig, og hans opførsel er oftest temmelig bizar. Doktoren er noget så sjældent som uforudsigelig!

Og heri ligger **Doctor Who**-seriens store styrke: Uforudsigelighed. Serien er underfundig, mærkværdig, og fuld af ren eventyrlyst. Helten er ikke en *he-man* med rumpistoler som scorer piger og er overbevist om at amerikanske militærværdier er det eneste rigtige. Han er en anti-helt; han undgår helst fysisk vold, han er ofte fjollet, irriterende, grov og fyrer dårlige vittigheder af overfor selv de mest uhyggelige monstre. Men samtidig har han to (!) brændende hjerter som ønsker fred mellem racerne, og er parat til at ofre sig selv for sine venner.

Serien er unikt engelsk, fyldt med selvironi, kulturreferencer og drengeeventyr. Den har kultskuespillere i gæsteroller, nyskabende elektronisk musik og opfindsomme special effects, alt sammen lavet på et meget lavt budget. Stilen er ofte psykedelisk, og blander spænding og gru med absurd komedie og godt drama. Hver historie er delt op i flere afsnit (oftest fire), og afsnittene sluttede altid med en *cliffhanger* - på det mest spændende sted! Hele den engelske familie var i tre årtier tryllebundne foran skærmen, hver lørdag *Tea-time*, for at følge Doktorens videre kampe mod de onde monstre.... og monstre var der nok af, fra tilbagevendende fjenderacer som *Daleks* og *Cybermen* (senere kopieret af **Star Trek**-serien som *the Borg*) til forureningsramte kæmpeblæksprutter og gigantmider...

Serien bød på mange helt groteske elementer, som f.eks. det førnævnte rumskib; TARDIS (*Time And Relative Dimensions In Space*) - en gammel tidsmaskine, som ikke fungerer særligt godt, så Doktoren ved sjældent hvor og når han havner. Skibets kamæleon-kredsløb var designet til at forklæde sig som en del af det landskab, det lander i - i det gamle Egypten ville den

1.Doktor: William Hartnell (1963-66)

2.Doktor: Patrick Troughton (1966-69)

3.Doktor: Jon Pertwee (1970-74)

4.Doktor: Tom Baker (1974-81)

5.Doktor: Peter Davison (1981-84) med sin assistent Peri (Nicola Bryant)

6.Doktor: Colin Baker (1984-86)

7.Doktor: Sylvester McCoy (1987-89) med artiklens forfatter

sikkert have været en pyramide. Men kredsløbet gik engang i stykker i nutidens London, hvor den havde maskeret sig som telefonboks, og, ja, nu svæver der altså en lille blå telefonboks mellem stjernerne.... Heldigvis er der meget mere plads indeni, der var endda swimmingpool, før den blev læk.

Og så videre... det var Doktoren som inspirerede Shakespeare til at skrive "Hamlet"... som sad i et træ og lod et æble falde i hovedet på Newton... som kom til at sætte ild til et stykke papir i Nero's soveværelse i det antikke Rom... han fik et syv meter langt halstørklæde i mange farver foræret af Nostradamus' kone, og det har reddet ham og verden mange gange... han elsker vingummibamser... har en sonisk skruetrækker, dekadente tøjvaner, fulgtes en overgang med en vranten robothund... han glæder sig til sin næste fødselsdag, for livet begynder først når man fylder *750*... og han skifter endda udseende og personlighed jævnligt!

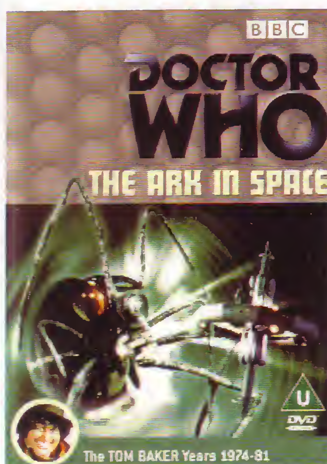
For når Doktoren kommer ud for et alvorligt uheld, regenerer han ind i en ny krop... og selvom grundidentiteten er den samme, fortolker hver skuespiller den mærkværdige helt ret forskelligt. På den måde kom syv forskellige skuespillere til at spille titelrollen på engelsk TV, hvilket holdt serien frisk frem til 1989 hvor BBC standsede den. I dag er den et ægte kultfænomen.

Hver måned udgives der nye bøger, hørespil, magasiner, webcasts og tegneserier med den gode Doktor. Videoer og DVD'er af de over 150 eventyr (hver i mange dele!) genudgives jævnligt. Derudover har der været forskellige projekter for at føre **Doctor Who** til teatret, spillefilm (med Peter Cushing i en sjældent dårlig præstation), amerikansk tv-film (helligbrøde, og dårlig dramatik) (*selvom tv-filmen fra 1996 har et dårligt ry anser nogle fans dog indehaveren af Doktor-rollen, Paul McGann, for at være "den 8.Doktor" og dermed kanonisk, modsat Cushing - så ringe var han nu i øvrigt ikke - som blot spillede en variation over den første Doktor -Ed.*) og meget mere. Millioner af fans verden over håber stadig på at **Doctor Who** vil vende tilbage til BBC i en ny og moderne serie, men det lader vente på sig...

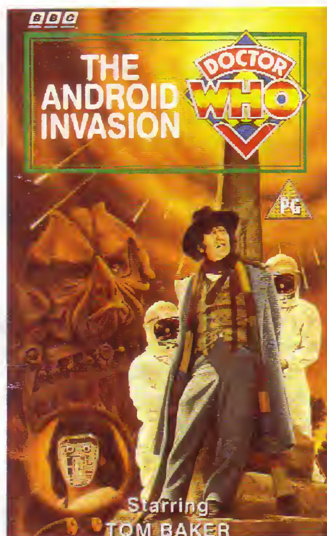
Hvor finder jeg de tre historier vist på DR TV 1979-80?

***Robot** blev udsendt på engelsk salgsvideo (episode-format) i 1992, men har desværre været udgået længe. Prøv evt. www.eBay.co.uk.*

***The Ark In Space** har været tilgængelig på engelsk salgsvideo siden 80erne. I foråret 2002 kom en super lækker DVD udgave, proppet til randen med ekstramateriale, bl.a. nye special effects, en alternativ titelsekvens, interviews og kommentatorspor af instruktør og skuespillere, inkl. Tom Baker. Kan bl.a. bestilles fra www.blackstar.co.uk og www.amazon.co.uk.*

***The Android Invasion** er udsendt på engelsk salgsvideo (episode-format) og kan bl.a. bestilles fra samme adresser som nævnt ovenfor.*

DANMARK, 1979

Danmark, og faktisk hele Skandinavien, er jo berygtede som de lande i verden hvor befolkningen holder mindst af skræk, fantasy og science-fiction - vi er omringet af stakkels socialrealister. Og da DR havde monopol på at sende TV, var vi, bortset fra et meget lille land i Afrika, det eneste land i verden som ikke havde set **Star Trek**! Det var intet mindre end en åbenbaring, da jeg første gang kunne se udvalgte episoder af **Månebase Alpha (Space: 1999)**, og der blev også sendt den mere grumme serie **De Overlevende** (**Survivors**). Sidstnævnte var skrevet af Terry Nation, som også havde forfattet klassiske **Doctor Who**-historier, og skabt hans mest berømte fjender, *the Daleks*. Det var muligvis af denne grund, at DR bestemte sig for at sende nogle **Doctor Who**-afsnit i 1979, og sikkert også fordi serien da var på sit allerhøjeste i England, ikke mindst pga. skuespilleren *Tom Baker*, den fjerde Doktor.

Robotten (Robot)
8-29. juni 1979
DR lagde fint ud ved at sende den første historie med Tom Baker. Den var i fire dele, og blev sendt en gang ugentligt i sommerferien... på et børne-tv tidspunkt. Det skabte problemer, for selvom **Doctor Who** er en serie for børn i alle aldre i England, var danske småunger på det tidspunkt ikke helt vant til at se kæmpemonstre og dræberrobotter. Jeg var 12 år, og elskede at serien var så anderledes og spændende. Men jeg var også dybt forvirret, for DR gav ingen forklaring på de mange sære ting der skete i starten af historien. Doktoren skiftede krop, alle var dybt forvirret over hans nye personlighed, den der lyseblå telefonboks oveni det hele, osv.

De fremmede (The Android Invasion)
16-19. oktober 1979
I efterårsferien sendte DR så en 4-delt historie mere, skrevet af Terry Nation. Men det var faktisk Tom Baker's *niende* historie, så pludselig var der helt andre rejsefæller med i TARDIS'en, og det hele var ret forvirrende. Jeg husker at jeg så første afsnit med min syvårige kusine, og det gør hun og hendes forældre også. Hun skreg og skreg og havde mareridt hele natten efter... måske var det hænderne som faldt af og blev til pistoler, eller var det mon det groteske monsteransigt bag lugen i Doktorens fængselscelle i den mystiske landsby som viste sig at være et rumskib? Se videre i næste afsnit...

Rum-arken (The Ark in Space)
1-4. januar 1980
Og i dagene efter nytåret gik DR helt bananas, og sendte Tom Bakers *anden* historie, som altså fortsatte fra den fra juli, slet ikke passede med den fra efterårsferien, og som endte med at de rejste mod en død planet, uden TARDIS'en... forvirringen var komplet, Tv-speakeren advarede før hvert afsnit børnene mod nogle "uhyggelige kæmpehvepse", og DR holdt derefter op med at sende **Doctor Who**. De var vist ikke modne nok.

For serien er kompleks, og de informationer som DR gav til aviserne, var helt til grin. Doktoren blev præsenteret som en "supermand"; robothunden *K9* blev nævnt en masse, selvom den slet ikke var opfundet i de afsnit der blev sendt; Doktorens race, *the Time Lords*, blev nævnt som en skurk osv.

MIN SKÆBNE, 1967 - ?

Men jeg var "whooked"! Denne herlige, mystiske, humorfyldte helt havde fascineret mig. Og da jeg på en ferie i England stødte ind i **Doctor Who Magazine**, var min skæbne beseglet. Min familie anede ikke hvad der var sket, da jeg kom ud fra aviskiosken med det første blad i hånden... men jeg husker tidspunktet og stedet ganske tydeligt. Jeg blev en fan, og var det i mange år, uden at have set mere end de tre historier, læst bøgerne osv... så begyndte eventyrene at komme til salg på VHS (det første kostede vist 400 kroner... åh, de tidlige video-dage)... og så tog det fart! Cd'er, kassetter, postkort, kalendere, T-shirts... man er vel en fan?

De sidste mange år har jeg endda holdt Doctor Who's fødselsdag hvert år, på seriens start-dato. Jeg bryder mig ikke meget om at afholde min egen, men inviterer gerne mine tætteste venner på vingummibamser, lagkage og en klassisk **Doctor Who**-historie, 23/11. Det synes de fleste er mægtigt fornøjeligt, selvom de undrer sig over at der hænger halstørklæder ned fra loftet...

Og jeg fik endda mødt Tom Baker i 1991. Han var glad for at møde mig, men troede desværre at Danmark var en by i Sverige. Nå, jeg fik da autografen... i 1997 rejste jeg og min søster til Manchester for at besøge en af de mange Who-festivaler, og her mødte jeg bl.a. den syvende Doktor, *Sylvester McCoy*... en af de andre berømtheder til stede var den noget afdankede skuespillerinde *Patricia Quinn* (Magenta i **The Rocky Horror Picture Show**), som jeg måtte flygte fra jævnligt, da hun ville have min krop, eller i det mindste mine læderbukser...

Selvom TV i dag viser flere med science-fiction-serier, er der langt mellem de gode. Det meste er noget småborgerligt, forudsigeligt, amerikaniseret, hjerteløst, kommercielt ævl. Gudskelov, at man kan fange **Doctor Who**-genudsendelser på *BBC Prime* (desværre genudsendes 1980'er afsnittene oftest, og de er ikke lige så gode som de to første årtier...), eller købe dem på video. Der er stadig håb for barnlige eventyrlystne sjæle i alle aldre!

It's a free universe, I've got a right to be childish!
The Doctor - **Robot**

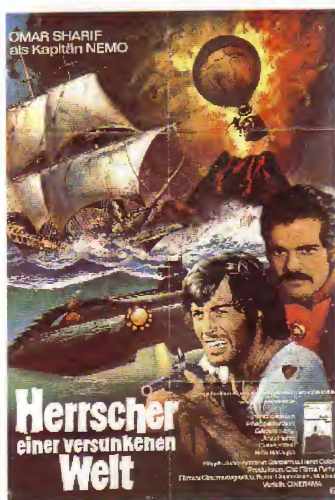
Redaktøren har samlet nogle links til Doctor Who-relaterede hjemmesider, hvor man kan læse videre om fænomenet.
www.bbc.co.uk/cult/doctorwho er den officielle BBC side, med bl.a. stills gallerier og (korte) anmeldelser.
pagefillers.com/dwrg (Doctor Who Ratings Guide) er en løbende opdateret, fanbaseret side som rummer et overflødighedshorn af anmeldelser, "best of" lister m.v.
www.physics.mun.ca/~sps/drwho.html (Doctor Who: A Brief History Of Time (Travel)) giver dybdegående produktionsoplysninger om de enkelte historier.
www.restoration-team.co.uk (The Doctor Who Restoration Team Website) fortæller om det slidsomme arbejde med at optimere den tekniske kvalitet, billede for billede, ved nye VHS/DVD udgivelser. BBCs arkivsamling af Doctor Who led ufattelig overlast i 1970erne, hvor man valgte at destruere rub og stub, motiveret af pladsmangel samt en manglende forståelse for kulturværdien i at bevare Doctor Who (eller andre tv-produktioner) for eftertiden. Mange klassiske historier gik således tabt, før fornuften forsinket indfandt sig og selv det materiale som overlevede er ofte i sørgelig stand.
www.recons.com/recons (Doctor Who: The Missing Episodes) fortæller om entusiastiske fans prisværdige jagt på og amatørrekonstruktioner af de forsvundne episoder. Fra nogle episoder har man kun bevaret scener af få sekunders varighed som oprindelig blev fraklippet af censuren!

MY QUEST FOR THE MYSTERIOUS ISLAND OF CAPTAIN NEMO

By Henrik Larsen

You may not believe this, but in my childhood home, back in the Seventies we only had access to three TV channels, all free of commercials *and* with a strict program policy lest the viewers might catch anything that upset them or give them the wrong i.e. non-Marxist ideas: Danish National TV, Swedish National TV 1 and Swedish National TV 2. Today I realize how privileged my generation was to be spared the constant exposure of TV commercials and TV would eventually introduce me to European art cinema as well as Akira Kurosawa so I can hardly complain. Rest in peace, dear Television Kommisars; your time is over, but you *meant* well.

Actually, because there was so precious little to choose from the films and TV-series I *did* get to watch probably made a much stronger impression than they'd have done otherwise. A couple of titles in particular stand out from this early period in my life: the Muppet feature **The Frog Prince**, three **Doctor Who** stories starring Tom Baker (a daring experiment by Danish National TV never to be repeated) and most of all the great and now seemingly lost TV-series, **The Mysterious Island of Captain Nemo**.

In the summer of 1974, when I was at the tender age of seven, starting on June 20 Swedish National TV ran a six part mini-series loosely adapted from the Jules Verne novel *"The Mysterious Island"*. Able to read from the age of 5 I had inherited a good deal of Jules Verne books from my late maternal grandfather and so was already familiar with the novel at that time (at least I got a grasp of the basic storyline).

Watching **The Mysterious Island of Captain Nemo**, alone or occasionally together with my parents, is one of my happiest memories from childhood. The series introduced me to exciting stuff like spy cameras which looked suspiciously like car lamps and occasionally fired bolts of electricity at the castaways, diving suits of futuristic design and of course the man of mystery, *Captain Nemo* and his vessel, *the Nautilus*. True, it did confuse me that he was a dashingly handsome and vital man, not near death of old age like in the book, but I really didn't mind. I naturally identified with *Harbert*, the boy who went on all kinds of daring adventures, including sneaking into *the forbidden zone*. And I loved the music! The scene I best remember - in fact the only scene I do remember - is the death of Captain Nemo, who mortally wounded, sits in his cabin in the Nautilus. The camera zooms in on his dark, bloodshot eyes and we know that in a moment the volcano is going to blow up the island and everything on it, including the Nautilus...

And then I'm afraid I forgot about the whole thing again. I was only 7 after all. Apart from a repeat showing a few years later which I vaguely recall (but with no authority to back me I may be mistaken) the series never turned up again on TV to remind me. Still, it had left a lasting impression on me and so over the years I sometimes took to speculate on exactly what I had been watching as a kid - or if indeed I'd dreamt it all. I didn't know the original title or year of release; I had no clue of actor names or, well, anything. The incident sort of lurked in the back of my memory, a riddle awaiting the correct answer. It was pure coincidence - or luck - when I came across the German rental video **Herrscher einer versunkenen Welt** some 2 ½ years ago. I bought it together with a bunch of other obscure titles from a Dutch tape dealer, having a sneaky suspicion that this just might be the TV-series I'd been wondering about all those years - and it turned out my hunch was right!

The find changed everything. Now I knew that I hadn't been mistaken, that I'd actually watched a TV-series adapted from my beloved book, of which this was a condensed version. Tapping into the newfound power of the Internet I started asking questions everywhere I could, in newsgroups, on message boards, in private conversation with fellow film collectors and learned that there are a lot of people out there who share my love for the series. *This essay was written with you in mind.* Next important step was the day I won a British videotape off *eBay*; to my amazement it contained footage not present in my German tape as well as omitting footage which did indeed appear in the latter. So began the Great Game: to find still more footage and if possible fit all the pieces in the jigsaw puzzle together, eventually reconstructing the entire TV-series.

Some production notes: The first shoot for the TV-series was from January to March 1972 under the direction of Juan Antonio Bardem (who sadly passed away on October 30 this year) with Henri Colpi in charge of 2nd unit. Second shoot was from January to March 1973 under the sole direction of Colpi. **La isla misteriosa** (for showing in Spain and Latin America) was edited from the 1972 material. **L'isola misteriosa e il Capitano Nemo** was for Italian-only release and used 1972 material plus rehearsals from the 1973 shoot. **L'île mystérieuse** (French version) and **The Mysterious Island** (international version) created from both shoots are the same edit.

A TV version shown in numerous Eastern Europan countries runs six hours; the Czech title of it is **Tajuplny Ostrov** (Mysterious Island). **L'île mystérieuse** was shown on French television from 17 December 1973 on ORTF channel with a running time of 6 x 52 minutes. The international theatrical version, which later found it's way to home video in most of the world run 105 minutes, while the Italian run 100 and the Spanish/ Latin American 120.

I own original or copies of video releases (theatrical version) from Britain, Denmark, Germany, Greece, Holland and Spain. I am aware of video releases in France, Iceland, Italy and Russia. In August the theatrical version was released to DVD in France and two months later in Italy; I'll review both next time. I've been offered, but couldn't afford a 16mm print of the US theatrical version; I *do* own a genuine 35mm theatrical trailer. A very important discovery I made was that all six TV-episodes were released to secam video back in the early 80s. I've received copies of two episodes (ep.3-4) from a private collector in France; those too will reviewed next time. Earlier this year I was told that the German TV-station Bayerischer Rundfunk broadcasted the series in the 70's and still holds on to a print; unfortunately the material is in poor shape and would need some serious restoration before it could be used and furthermore they don't have any video transfers and refuse to make transfers for private collectors. That doesn't matter now though, because I've just learned from a very reliable source that the entire TV-series is going to be released to DVD by *l'Institut National de l'Audiovisuel* (the French Filminstitute) next year. Expect full coverage of all this and more in **Obskuriøst** issue 5!

Thanks to Jean-Philippe Chauveau, Julian Granger, Andreas Kortmann, Thure Munkholm, Jiri Navratil and Programupplysningen Sveriges Television for help and information.

THE FASCINATION OF THE MYSTERIOUS ISLAND

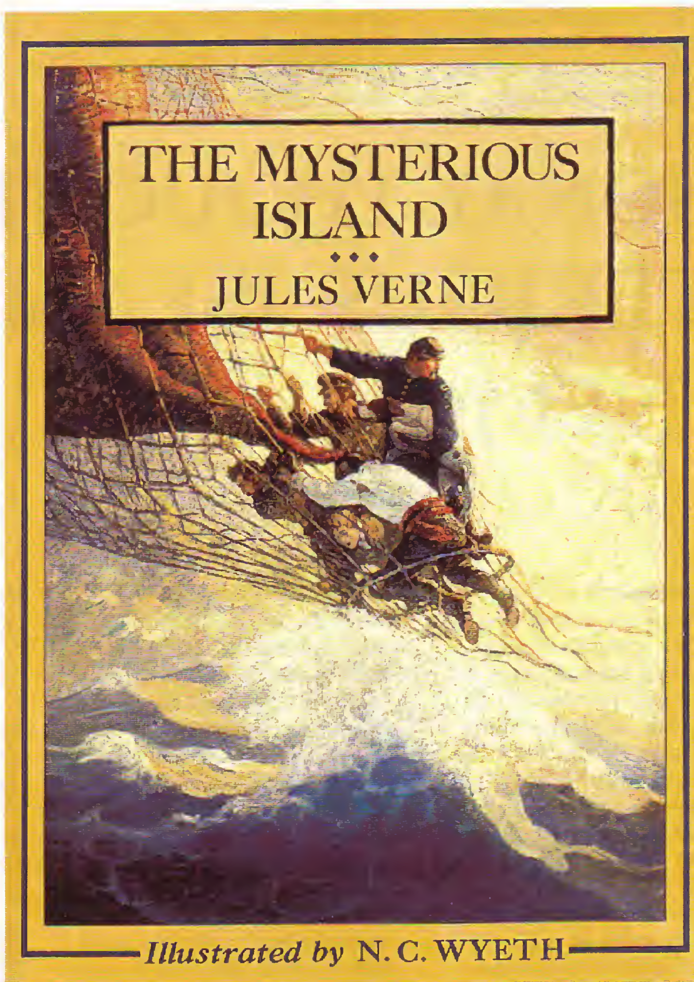
By Andreas Fehrmann

I grew up with the heroes of my favourite books. In my early childhood with Tom Sawyer and Huck Finn by Mark Twain and later with Stevenson's, Gerstaecker's, Poe's, Cooper's characters and all the other numerous "friends" of my adventure books. Until this period, "Robinsonades" or desert-island stories developed continuously to my favorites. The story by Daniel Defoe, *"The Life and Strange Surprising Adventures of Robinson Crusoe"* triggered me to dream about idyllic islands and exotic foreign countries.

I am fascinated by the details of survival, the collecting of the flotsam of the destroyed shipwreck and the search of fire, food and shelter. Additionally these are the same details of dreams of generations of schoolboys with the exploration of undiscovered territory, hunting and fishing.

After I had discovered the books of the famous French novelist Jules Verne I found a series of Vernian desert-island stories in his cycle of the "Extraordinary Journeys" (in French: "Voyages Extraordinaires", named by Pierre-Jules Hetzel, the publisher of Jules Verne). This series included for example the following "Robinsonades": *"Two Years Vacation"*, *"The School for Robinsons"*, *"Second Homeland"*, *"Uncle Robinson"* (a novel which was discovered as a draft, first published in 1991 - an early predecessor of *"The Mysterious Island"*) and naturally the "Mega-Robinsonade": *"The Mysterious Island"*.

"The Mysterious Island" was originally published as *"L'Ile mystéreuse"* in parts in France between 1873 and 1875 in a periodical. The official date of the edition was the 10th September of 1874 (published as an in-octavo volume in three parts by the publisher Hetzel). It was the last part of a trilogy. *"The Mysterious Island"* made the links between the two novels *"Captain Grant's Children"* (1865, also know as *"In Search to the Castaways"*) and *"Twenty Thousand Leagues under the Seas"* (1869). This idea had been born even before the start of writing of *"The Mysterious Island"*. That was the reason for some little mistakes, particularly by using of the years in the different stories.

But let me talk about the story: During the American Civil War in 1865 five imprisoned Unionists escaped from Richmond (a Confederate military quarter) by hijacking a reconnaissance-balloon. In a terrible hurricane the balloon swept over a distance of 6.500 miles across the American continent to a lonely island in the Pacific. The balloon crashed with our friends: Cyrus Smith, the engineer and Unionist officer, Pencroff the sailor, Harbert the orphaned boy, Spilett the reporter and Nab, the black assistant of Cyrus Smith, after the stormy journey. Under the leadership of Cyrus the castaways organized their difficult life as settlers of a desert island, away from the battles of the Civil War. Our friends called the island "Lincoln Island", in memento of the incident of their homeland.

Perhaps I give you a few hints to some differences in some English versions of this story. The first English translation was available by Sampson Low in 1875, translated by W.H.G. Kingston. Based on this first English version followed many other variants of translations or abridged versions. Most of them are with a lot of changes to the French original, or with deleted passages. The important unacceptable change was the creation of new names of the central figures of the novel. So Cyrus Smith becomes *Cyrus Harding*, Pencroff *Pencroft* and Harbert *Herbert*. The free use of the original text started by Kingston in 1875. Until today we can find the non-original names in most English-speaking films and most books in English. In 2000 this confusion and mutilation of the text was finished. A new unabridged translation into English of this classic Verne novel by Sidney Kravitz was published in the USA (for bookworms: ISBN 0-8195-6559-8). In this book I found an interesting introduction by William Butcher. For example, the original name Cyrus Smith is a fusion of the first name of Cyrus Field (the great American who installed the Atlantic cable - Verne knew him from a passage on the *Great Eastern* across the Atlantic) and the surname Smith refers to a blacksmith. I like this simple explanation very much.

But now back to the story: The life of the colonists (so they named themselves) based on the genius of the omnipotent engineer Smith was gradually optimized. This process was overshadowed by an enigma. A series of incidents made them believe, that they were not alone on their island. The key to the enigma was captain Nemo (the Latin name for: no one), who we know from *"Twenty Thousand Leagues under the Seas"*. He lived in his advanced submarine *the Nautilus*, which was covered in a big underwater cave after an earthquake.

Nemo's charisma, his modern submarine and his technological tools is one part of the fascination of the story. Another part is the engineer Cyrus Smith. The results of his scientific and engineering accomplishments were great. This fact is only represented in the books. This mixture in connection with the extraordinary nature of the fictive microcosm of the island (Verne constructed an ideal island with a great variety of animals and plants from all parts of the globe, like a small continent) is an ideal background of great adventures.

One of the mysterious facts was a message in a bottle that floated to the coast of the Lincoln

Island. The message informed the colonists about another castaway on the neighbouring island of Tabor. For this reason they constructed a small vessel and they started an expedition to the Tabor island. They found the sailor Ayrton in an animal state and rescued him. This is the link to Verne's *"Captain Grant's Children"*. After the unsuccessful attempt to hijack Grant's yacht *the Duncan*, Ayrton was abandoned on Tabor Island. In the film versions we find this part of the story only in **The Mysterious Island of Captain Nemo** (1973). That's why I prefer this film. Here we find the actor Omar Sharif as Nemo. He is an ideal Nemo, the Indian Prince of Dakkar. The original person Nemo was reworked after an objection of Hetzel, Verne's publisher. In the draft of *"Twenty Thousand Leagues under the Seas"* Nemo was originally Polish. Hetzel vetoed a European with a partially negative character. Europe was one of the main markets of Hetzel's books. Good luck for Omar Sharif and us!

But the time on the Lincoln Island was limited. A volcano eruption should destroy the island. As result of the explosion we found the colonists on a small rock in the Pacific. Just in time *the Duncan* reached the survivors of the disaster. The crew of *the Duncan* should fetch Ayrton. This was the result of the last action of Captain Nemo: He deposited a message with the coordinates of the Lincoln Island on Tabor Island - a "Happy End" à la Jules Verne.

Could we find the Lincoln or the Tabor Island on our maps? Verne placed the islands with concrete coordinates in the Pacific. I checked these details with the help of the geographer Wolfgang Schippke. These islands exist only in the fantasy of Jules Verne and now in ours.

"The Mysterious Island" is my favourite book by Jules Verne. For a period of some years I have been reading it over and over again. The thrill has gone, but I visit "good friends". I always feel with the colonists in their "Granite House" while rebuilding their own small civilisation. I am sure, generations of coming readers will have the same feeling.

Picture: Book cover of the 1917 edition by Charles Scribner's Sons (USA). Please see for additional hints about the theme Jules Verne at www.j-verne.de

SOME PERSONAL THOUGHTS ON THE MYSTERIOUS ISLAND OF CAPTAIN NEMO

By Jorge Polar

The first time I saw this movie I was 10 or 11 years old. It was broadcasted in my birth country (Perú-South America) in 5 days, in Spanish.

By that time, I watched every day's episode with very much attention, because my mother had told me it was a great adventure. It became more than that for me. This movie put some ideas in my mind that oriented several aspects of my life, specially influenced by the character of Cyrus Smith and the technology of the Nautilus.

For example, there is a scene where they need to make fire. So Smith took and disassembled his pocket-clock and then Gideon's pocket-clock. Then he joined the two glass covers and a little piece of wood with some natural glue (extracted from some root). Finally he put this device into water that filled it up through the hole left by the piece of wood. After it had been totally filled, he took the piece of wood out and he closed the hole with the natural glue. Great! He had just made a magnifying glass (or increase lens). He used it to concentrate the sunlight and *voilá*, the fire is done!

Although these scenes are not complete in the Spanish and English versions that I review after 24 years (thanks to Henrik for sending me the VHS with this movie), I still remember them very clearly.

Knowledge, Wisdom and Creativity allowed Cyrus Smith and his fellows to overcome several obstacles in the movie. This was very fantastic for an 11 years old child. In the fact, the most amazing thing for me was that he did not search elements to build the magnifying glass. What he really did was to think what did they have, what was available, and how to use this stuff to build the lens. He was some sort of today's MacGyver (not so today's because **MacGyver** is 10 years old by now). Jules Verne was more amazing yet, because he imagined the whole picture.

And there are several scenes in the movie using this principle. For example when Smith observed that the ground was quite rich in metals (after lighting strikes from the glowing spheres). So he proposed to extract the metal and build tools to make another tools, recreating the Iron Age. Yeah, Knowledge and Creativity.

Smith was a scientific person. Always observing deeper than what was apparent. Imagining more than what was evident. And the Nautilus was also an amazing thing for me! With all that wonderful technology and it's devices and capabilities. All of them with a logic explanation. Some of these explanations were kept in secret by Nemo. Why? This is another very interesting thing. "Imagine what your people will do, with all of the Nautilus' weapons" Nemo said.

It is true. Passing this knowledge to wrong hands would be very dangerous. And this is an issue that is valid since when men created weapons by the very first time.

So be careful with Knowledge and Creativity. Do not ever use them without Wisdom. And Wisdom is not a very easy thing to have, but I am sure it is something that many of us have been looking for.

Finally, to end this comment, a phrase that Nemo left for all of us. "Man is never alone".

Best regards,

Jorge Polar
Electronic Engineer
Ms.Sc. in Microelectronics,
Ph.D. in Mixed Mode Signals.
jorgepolar@ieee.org

GENSYN MED SURVIVAL ZONE

*De læsere som har hængt på siden nr.1 af bladet kan sikkert huske artiklen "En videomans erindringer" af **Heine Sørensen** om hans tid som fuldtids-videopirat i 80'erne. Heine har siden svoret, at dette var hans uigenkaldeligt sidste bidrag til et filmblad nogensinde... dvs. indtil han for nylig faldt over en film han så i 80'erne, men glemte at nævne i sin artikel: **Survival Zone**. Filmen havde kun en kort levetid i biograferne før Video International spyttede den ud til leje. Redaktøren udbad sig - og fik - ikke bare en udførlig forklaring på dette fra Heine, men også båndet, med tak for at være sluppet af med det! Historien begynder i 80'erne, i grillbaren Burger Queen med indehaveren "Burger-Brian" som havde alle de "gode gamle skralde-film" til leje...*

To af mine venner havde en eftermiddag været en tur forbi Burger Brian hvor de havde gamblet lidt på spillemaskinerne som de plejede! Og lejet en videofilm - som de plejede! De ringede mig op og fortalte ivrigt, at de havde fået kløerne i en ny **Mad Max** agtig film. Filmens titel var naturligvis **Survival Zone**. Da jeg fik den gode nyhed at vide ilede jeg straks derhen for at se med, men jeg har ikke kunnet huske en skid af selve filmen siden da og det er der jo nok en grund til! Men så her for nylig havde Jørgen Gjerstrup fra *Video Netto* på Vesterbrogade sat en røvfuld gamle (og dyre) ex-rentals ud i butikken. Jeg tævede stakken igennem og stod pludselig med den sjældne **Survival Zone** i hånden. Den kostede ca. 70 kroner, men jeg tænkte, "hva' faen, jeg snupper den sgu." Dette var jo virkelig nostalgi, der ville noget. Og dog..!

Vi befinder os i året 1988. Det meste af Jordens befolkning er blevet udryddet af neutronbomben. Dog har visse områder været skånet for katastrofen, såkaldte "Survival Zones". Nu ved vi kloge læsere jo, at neutronbomben dræber alt liv og skåner bygninger og landskaber og der er jo både godt og smart for filmfolkene bag denne film. De har jo sparet en betydelig bunke dollaser, da det ikke har været nødvendigt for dem at vise ruiner af ødelagte storbyer.

Nå, men den første person vi stifter bekendtskab med er en ung survivor som lige har begravet de sidste af sine familiemedlemmer. Han begiver sig herefter ud i det tomme samfund i håb om at finde andre overlevende. Men ham vender vi først tilbage til senere, gudskelov for det, for han er en uinteressant person som ikke udretter en fis før et godt stykke vej ind i filmen. På de ellers øde landeveje huserer en bande psykotiske kannibal-bikere som konstant er på jagt efter fisse og menneskekød! De er virkelig en bande friske fyre som spreder skræk og død på deres vej. De tæver bl.a. en nonne med en cykelkæde og skal til at voldtage en ung kvinde, men hun når at begå selvmord inden overgrebet ved at dolke sig selv i maven. Biker-bandens leder er et kapitel for sig. Han har fastmonteret et dukkehoved i toppen af styrthjelmen! Christ! Jeg kunne forstå, hvis det havde været et dødningehoved eller et djævlehoved. Men et skide dukkehoved!!! Ikke nok med det, han har et rygmærke hvor der står "BIGMAN". Hvor dumt kan det være? I sandhed en grimme, grimme karl!

Det meste af filmen foregår hos familien Faber. En farmerfamilie som har overlevet i en "Survival Zone". De klarer sig, trods omstændighederne, helt fint - hygger sig med at høste, spille klaver og gå på indkøb i den nærmeste forladte butikker. Farmand bruger ind i mellem lidt tid på at få radiokontakt med andre overlevende, dog uden videre succes. Der går sgu en evighed hvor man er tvangsindlagt til at følge denne selvfede og røvsyge familie.

Ca. 45 min inde i filmen sker der endelig noget. Psykose/kannibal-bikerne melder (langt om længe) deres ankomst til gården. Det betyder, at familien Faber omsider må rubbe røven og hente de støvede geværer frem og kæmpe for deres liv og deres gård mod banden. Den unge survivor som vi har fulgt ind i mellem når naturligvis frem til gården og giver familien en tiltrængt hjælpende hånd i kampen. Det lykkes familien sammen med helten at få pløkket samtlige bandemedlemmer og brænde deres kværne.

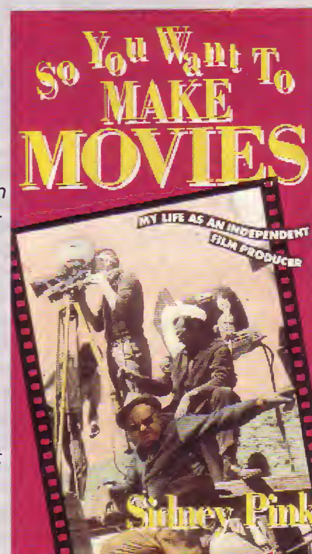
Lederen når dog at slippe væk i familiens bil. Nu kommer der en advarsel til læserne, for hvis I har planer om at se filmen, bedes I nok gå videre til næste artikel, da jeg nu røber slutningen!

Mr. Survivor indhenter skurken og i det endelige opgør får bandelederen kappet sylten af med en skovl. En i øvrigt latterligt udført dødsscene, da man meget tydeligt kan se, at skuespilleren har fået krænget læderjakken op over hovedet, for at se hovedløs ud.

Ja, det ses vel tydeligt i anmeldelsen, at jeg ikke har meget tilovers for denne apokalypse bundskraberfilm. Jeg kedede mig bravt ved gensynet. Plottet bliver afviklet utroligt sløvt og utilfredsstillende. Voldscenerne er meget tamme og næsten blodløse - ret ufatteligt for en film med et koncept omhandlende kannibal-psykose-bikere. Der er overhovedet ingen nerve i filmen og derudover er den totalt blottet for elementær spænding. Nok er den lavet på et ultra lavt budget, men det er sgu ikke nogen undskyldning. Det er de italienske apokalypse kloner jo også, men de formår i det mindste at underholde én med blodig vold og god tosse action, og det er jo vigtige trash kvaliteter for netop denne type film. Totalt ligegyldig spild af tid, det er hvad **Survival Zone** er!

Survival Zone (USA, 1983)
Spilletid: 86 min
Instruktør: Percival Rubens
Medvirkende: Gary Lockwood, Camilla Sparv, Morgan Stevens m.fl.

NEKROLOG: SIDNEY W. PINK 1916 - 2002

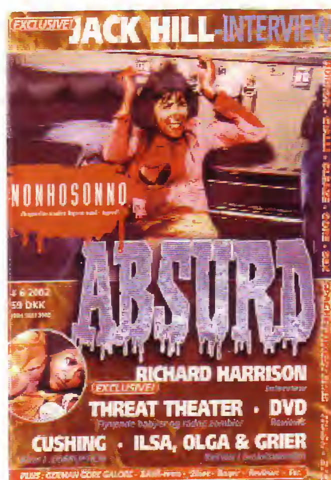
*Den amerikanske filminstruktør/producent/forfatter Sid Pink døde lørdag den 12.oktober 2002, 86 år gammel. I Danmark huskes han nok især for sine kitschede lavbudget scifi film **The Angry Red Planet** (1959), **Reptilicus** (1961) og **Journey to the Seventh Planet** (1962). Med alt det skriveri, der har været omkring **Reptilicus** kunne man forledes til at tro, at Sid Pink var en uduelig dilettant a la Ed Wood, men det er ikke tilfældet. Pink kunne sit håndværk og alle de snedige fiduser; han havde arbejdet sig op fra grunden i branchen og var en dreven forretningsmand, hvis film måske ikke var mesterværker, men faktisk solgte. Hans gennembrud som producer var 3D-filmen **Bwana Devil** (1952), den første 3D spillefilm nogensinde og derfor et kæmpe tilløbsstykke - selvom filmen i sig selv var elendig. Og apropos, så er **Reptilicus** efter min mening bedre end sin rygte - i den amerikanske version som er strammere komponeret og klippet end Poul Bangs klodsede folkekomedie-tilgang. Var det ikke for den latterlige monsterdukke og papmachéudgaven af København kunne **Reptilicus** nok måle sig med så mange andre genrefilm fra perioden. Pinks største bedrift var utvivlsomt 'opdagelsen' af Dustin Hoffman. Da han i 1966 skulle producere gangsterkomedien **Madigan's Millions** havde han et frygtelig mas med at få besat hovedrollen. I frustration tog han en dag med sin kone til et lille New Yorker teater for at slappe af. Forestillingen de så var jævnt dårlig bortset fra helten, en totalt ukendt ungersvend ved navn Dustin Hoffman. Han spillede forrygende og Pink måbede: Her var jo manden han havde ledt efter. Der blev i hast skrevet kontrakt og resten er, som man siger, historie. For Pink selv fik episoden dog ikke større betydning. Han opnåede i det hele taget aldrig berømmelse - eller blot anerkendelse udenfor de professionelles rækker, men endte altid med at blive snydt af folk større end ham selv som stjal hans ideer eller snød ham for penge. Det indtryk jeg får af hans muntre selvbiografi "So You Want To Make Movies" (Pineapple Press, 1989) er en mand som helt klart vidste meget om at producere film og var stolt af sine frembringelser, men også i nogen grad led af selvovervurdering af sit talent. I det mindste led han ikke af selvmedlidenhed - Sid Pink var en lys natur. Hans kærlighed til Danmark og danskerne forblev desværre ugengældt. Vores provinshul var blevet ramt af noget vi ikke forstod; vi følte os til grin og hadede ham for det. **Obskuriøst** mindes en professionel filmmager som satte sit spor og aldrig fortrød noget som helst.*

FANZINE FEVER!

ABSURD NR.6

Af Jack J.

Med nummer 6 af **Absurd** er bladet denne gang vokset til A4-format, og alene på grund af Jesper Moerchs fede cover (dvs. både for- og bagside og for- og bagsideindersiderne) må man råbe hurra! Argento-coveret er gevaldig flot. Men når det er sagt, skal det dog også tilføjes, at det ærlig talt er for bøvet, at man har valgt så usselt et billede af Pam Grier til forsiden. Et billede, der udelukkende er valgt, fordi man kan se hendes ene brystvorte! Trist, må man sige, ikke mindst fordi der vel findes de første 6 millioner knaldgode billeder af hende! Faktisk er billedet så usselt, at jeg havde svært ved at se, hvorvidt det forestillede Pam Grier eller ham den neger, der engang inde i **Rockuglen** spurgte mig og Heine, om vi kendte en film, der hed **Dawn of the Dead**... ha ha ha. Layoutet inde i bladet er dog en helt anden historie. Eriksen nævner sjovt nok i sin anmeldelse af A4-originaludgaven af **Stay Sick!** #2, at A4-layoutet ikke klædte bladet. "Sjovt nok" for jeg mener nemlig nøjagtigt det samme om layoutet i **Abs** #6! Kenneth har simpelthen ikke taget højde for, at man ikke bare kan overføre et A5-layout til A4 - og det hele bliver bare for gnidret og ser ustruktureret ud! En af **Absurd**s skribenter er Simon Nielsen og måske man i **Abs**-lejren skulle kigge lidt på de sidste 4 - 5 numre, der udkom, af Simon Nielsens blad **Moshable**. Se dèt var et motherfucker-layout i A4-format, der ville noget!!

Og så er der fontstørrelsen! Henrik Larsen fortæller mig gerne, at han må have læsebrillerne på for at læse bl.a. lederen i **Stay Sick!**, men i **Abs** #6 tages der godt nok kegler for mikroskopiske bogstavtyper!! Selv *jeg*, som har perfekt syn, får ondt i øjnene af at sidde for længe og stirre ned i bladet. Og det er ærlig talt synd, at fx Martin Weinreichs lange gennemgang af japanske film kommer til at se så uinteressant ud med disse miniaturebogstaver (ikke at den er det, forstås). Det samme gælder også mange billeder og scans af video- og DVD-covers: Se bare på billedet ovenover "The Ring" i samme sektion. Er det et billede af en brækklat eller hvad er det? Coveret fra **The Ring** er i øvrigt så lille, at man ikke engang kan se, om teksten er skrevet med vestlige eller japanske tegn. Når nu **Absurd** har midlerne til at få trykt bladet ordentligt (modsat **SS!**, der lige har råd til et fotokopieringstryk med sorte klatter i stedet for billeder), så er det dæleme irriterende, at man ikke benytter sig af chancen og laver et blad med et ordentligt layout, nogle ordentlige billeder og ordentlige coverscans! Igen: check **Moshable**!

Anyway, efter de korte nyheder lægges der ud med den gamle **Inferno**-skribent Thomas Rostocks meget lange pseudoakademiske afhandling af Argentos seneste fiasko. Sjovt nok bliver man stædigt ved med at referere til ham som "Mesteren" og "il Maestro", hvilket kan synes lettere imbecilt, eftersom det er mange år siden, manden lavede noget, der var til at holde ud at se på! Men sådan er vi jo så forskellige, og at man nok ikke skal forvente sig termer som *"pseudo-ødipale transgressioner"* i det næste nummer af **Stay Sick!** kan vel næppe overraske nogen. Den herr Rostock er helt sikkert en kompetent skribent og netop derfor irriterer det grænseløst, at rigtig mange ord, der ikke skal deles med bindestreg, netop bliver det: nej, det hedder fx ikke "bleg-fjæset" eller "fader-kompleks", men blegfjæset og faderkompleks. Hvis man er til lange analytiske anal-gennemgange af dårlige film, så er "Nonhosonno - Deep Blue eller Deep Red-parodi?" helt A-oh-kay. Personligt tror jeg næppe, jeg får den genlæst.

Som nævnt er Rostock gammel **Inferno**-mand og godt inspireret af netop dét tidsskrift har Kenneth brugt ydrekolonnen på artiklens sider til at anmelde resten af Argentos gialli-film. Resultatet er dog blevet noget ujævnt og ser mest af alt ud, som om de enkelte omtalers længde kom til at afhænge af, hvorvidt Kenneth Eriksen havde eftermiddagen fri til at skrive en dækkende gennemgang eller om det skulle gøres i tidsrummet mellem der blev ringet efter en pizza og til pizzabuddet ankom! De bedre omtaler indeholder først en anmeldelse og derudover info om tilgængelige DVD- og videoudgivelser, og til sidst info om den danske udgivelse (eller om hvorvidt en sådan findes). Dette ville have været god og brugbar information om alle Argentos giallo-udgivelser, hvis ellers man fra redaktionens side havde overkommet at holde niveauet; men det gør man desværre ikke. Allerede ved omtalen af den anden film i rækken, **The Cat O'Nine Tails**, går det galt: her oplyses hverken om DVD/video-udgaver, eventuel dansk udgivelse, og den danske biograftitel, **Den Nihalede Kat**, overses ligeså. Personlig præference bør man naturligvis ikke anfægte, blot vil jeg dog nævne, at det er lettere morsomt, at herr Eriksen anser **Cat** for værende *"forbavsende god underholdning"*. Personligt synes jeg, både **Cat** og **Four Flies on Grey Velvet** er noget skrækkeligt bras, og i **Bloody Darlings** #9 (genoptrykt fra **Kirke og Film**) kunne man læse Claus Hesselberg skrive om **Cat**: *"Filmen er instrueret, fotograferet, klippet og spillet med en katastrofal mangel på forståelse for begrebet gyser-film, og det kan varmt anbefales, at man springer den over"*!! Men som sagt, smag og behag.

Det kombinerede interview + artikel om Peter Johansen i forbindelse med den forestående DVD-udgivelse af **Schizofrantic** er ganske glimrende og udover at man må (og bør) ønske en af "vores egne" til lykke med eventen, så må man også rose Eriksen for at bruge plads på danske undergrundstiltag. Sammen med interviewet/artiklen anmeldes naturligt nok filmen, det hele drejer sig om, men i et fagtidsskrift som **Absurd** er det lidt trist, at man ikke har gjort noget ud af at få fat på resten af Johansens produktion og anmeldt hele svineriet! Flere af hans film har faktisk været vist på DR-tv. En lille fugl har sunget noget om, at den herr Eriksen ikke vil have filmlister i bladet og ud over at man kan undre sig over så retlinjet en politik, hvad angår den slags "nørdelementer", når det nu ellers er svært at få øje på en ensartet skrive- og informationsstil i hele bladet (mere herom senere), så er det *down-right* irriterende, at man ikke kan sidde med en komplet liste over en instruktørs, i dette tilfælde Peter Johansens, produktion. Men ud over dette er artiklen og anmeldelsen ganske glimrende. Nå ja, når man ellers ser bort fra den manglende produktionsinformation før anmeldelsen, som gerne er kutyme.

Martin Weinreichs håndfuld anmeldelser af japanske film er rigtig god, anmeldelserne er velskrevne og giver fyldestgørende information om filmene. Desværre mangler dog (igen) indledende produktions-info. Endvidere er Kenneths intro, at der i disse år udsendes interessante genreproduktioner i Østen, noget ævl. Ja, ikke at forstå, at det ikke er rigtigt, det er det, men noget nyt er det ingenlunde. I Japan (og resten af Østen) har der sgu da altid være lavet interessante film lige fra tidlige kung-fu-film så langt tilbage som 1920'erne over de første Godzilla-film i 50'erne til de mange yakuza-film i 60'erne, og tonsvis af sci-fi og horror i 60'erne, 70'erne, 80'erne og frem til i dag. Totalt fede asiatiske genrefilm har været der hele tiden, og tonsvis af dem er i årenes løb blevet udsendt på video (også i Danmark). Desværre er mange af disse bånd bare i årenes løb blevet svinesjældne og sagen er den, at hvor det før kun var hardcore-samlere, der gad gøre sig al arbejdet med at finde dem, så kan enhver John Doe nu kan købe dem på DVD i Fona, men noget nyt fænomen er udgivelser af japserfilm altså ikke. Det betyder bare, at de er blevet lettere tilgængelige.

Torben Simonsens artikel om **Rabid Dogs** er også oplysende og rigtig god, andet er der sådan set ikke at sige om det, udover at han glemmer at nævne den engelske titel på den tyske DVD (som man kan se et scan af). Det ville være rart, hvis **Abs** ville vende tilbage med info om den mulige fremtidige udgivelse af **Rabid Dogs**, som omtales, med (endnu en) ny slutning. "Forbryderlægens Hemmelighed" - Jeg ville sådan set gerne give Henrik nogle drøje hug, bare så'n så man ikke tror, jeg skamroser, blot fordi dette rev trykkes i **Obskuriøst**, men faktum er, at der ikke er noget at klandre: Artiklen/anmeldelsen er en glimrende genfortælling af plottet, hvor redaktøren omskriver det hele til en velskreven novelle + giver rigtig gode info-bidder. "DVD of the Dead" - god og informativ, men irriterende at der mangler omtale, af hvorvidt filmene også er kommet på video i DK eller ej (de er udkommet i Sverige). "Truslernes Teater" - af Lars Jensen (alias ex-**Bloody Darlings**-skribenten DracuLars Jenzen, *alias* Kadett-rapperen Ron:L:Harold): Et af bladets højdepunkter. Bravo! Lars har virkelig ordet i sin fyldepen *(but rap music still sucks major ass!!!)*. Sergio Garrone-film - *Muy interesting!!* Og ...*tja*... det er vel ikke nogen overraskelse, at det måtte være Nils the Sleazy Cowboy, der skulle skrive omtaler af disse sjældne Klaus Kinski-film! *(revs som vel at mærke indeholder indledende film-info!)*. Resten af bladet er stort set ganske glimrende, når man ser bort fra det møgtriste "Long Live the New Flesh"-essay. Unødvendigt, vi har alle set Cronenbergs mesterværk til døde. Næh, en mega-motherfucker-gennemgang af alle mandens film med tilhørende info om DVD-/video-udgivelser ville have været guf, men det her...

Sidste indlæg, der lige skal have et ord med på vejen, er Simon Nielsens lange omtale af den interessante dokumentarfilm **American Nightmare**. Ret fedt (og usædvanligt), at Kenneth tager denne artikel om en film, der ikke *er* ude på video (eller *specielt* DVD!), med. I øvrigt også herligt med den store fanzinesektion, bare lidt sørgeligt, at redaktøren ikke havde opdateret, før bladet gik i trykken: prisen på **SS!** #2 havde for længst sænket sig til 30 kroner og A5-format og ikke 50 kroner og A4-format, som det nævnes. Kenneth burde ellers vide besked, da han på daværende tidspunkt rent faktisk solgte bladet gennem absurd-online. Men det er blot en detalje (som dog irriterer).

Som helhed er **Abs** #6 et glimrende blad, og skribenterne skal have deres del af rosen, men det usle A5-layout trækker gevaldigt ned, og det samme gør, at bladet tilsyneladende ikke har det, som jeg kort kom ind på tidligere, nemlig en såkaldt "writing style", som man kender det fra "rigtige" tidsskrifter, dvs. en standardiseret måde, hvorpå der f.eks. før en anmeldelse gives info om filmen. Det giver ikke noget ordentligt helhedsindtryk, at nogle anmeldelser har udførlige produktionsdetaljer om DVD-, video-, DK-udgivelser, billedformat, original- og alternativtitler + cast-credits, og andre blot nævner filmens titel!! (Her må man tage hatten af for Caspar Vang & Co., der helt har styr på netop de forhold i **Uncut**). *Korekturlæssningen* har det også skortet på mange steder (eller også er det meningen, at sammensatte ord ikke skal sammensættes, at kommaer ikke sættes ud fra hverken reglerne om nyt eller traditionel komma, men derimod ud fra "tilfældighedsprincippet", den overdrevne brug af apostrof ved genitiv-s, og at titler som **Baise Moi** og **Threat Theatre** staves på flere forskellige måder gentagne gange!!??).

Man kan måske synes, at dette er at gå for meget i detaljer i et rev af et undergrundsfanzine, *but I beg to differ*: et momsregistreret tidsskrift, der er del af en officiel forretning, der netop gør sig i film, er ikke undergrund, men må anses som værende et "rigtigt" blad og man må som køber (og anmelder) betragte det ud fra disse kriterier. Men alt dette til trods, synes jeg altså, at **Absurd** er ganske glimrende, og hvis Kenneth trækker op i bukserne, smører knofedt i næverne og arbejder hårdt på sagen, så kan bladet vel i løbet af nogle få år blive næsten lige så godt som **Stay Sick!**

***Absurd** Nr.6, 44s A4 s/h, kr.59. Sælges fra www.absurd-online.dk*

SPAGHETTI CINEMA #72-73

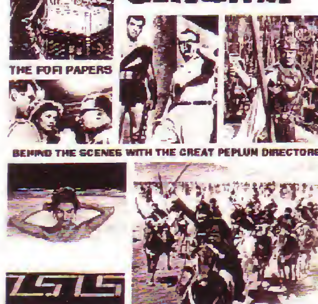
By Graham Rix

Having been a fan of Bill Connolly's **Spaghetti Cinema-Martial Arts** website for a fair period of time, I was understandably glad to get my hands on hard copy printed issues of his long-running fanzine, **Spaghetti Cinema** (thanks, Henrik!). Incredibly the fanzine started life twenty years ago and is still running strong even now, Connolly using it as a platform to talk about all forms of European action cinema, plus other related genres. Although the main emphasis is on the peplum and western genres, the spy and sword & sorcery films are also explored along with the cop dramas of the 70's. The sheer amount of effort put into each issue is breathtaking, as are the amount of stars interviewed over the years - just about every peplum actor still around has spoken at detail about his career at some point. Connolly's enthusiasm of the cinema and his ability to carefully organise and structure each issue has kept the magazine fresh and exciting where dozens of others have fallen by the wayside.

After browsing through the special 50th issue - which provides the "low down" if you will of what and who the magazine is about, as well as a brief overview of its early history and Connolly's own reasons for starting it in the first place - I sat down properly to investigate the charms of issue #72. The 'zine is handsomely photocopied and reassuringly thick, and despite the lack of colour it's a real visual treat. This issue is packed with photographs and poster art, none of which had I seen elsewhere. Lavish posters for **Carthage In Flames** and **Erik The Conqueror** light up the pages and compliment the text perfectly.

Beginning with a brief but personal tribute to the late Steve Reeves by Connolly himself, the first major article concerns "The Fofi Papers", extracts from an authoritative series of Italian cinema books called **L'avventurosa storia del cinema italiano**. Commentator Mike Eustace provides highlights of interviews with some of the legendary Italian directors of the peplum genre, from the big names like Sergio Leone, Riccardo Freda and Mario Bava. It goes without saying that said extracts are highly informative and contain a wealth of information on the behind-the-scenes machinations of making these movies, giving an insight into the actual filming which is totally invaluable. Following this lengthy piece is a brief but insightful interview with British actor Richard Wyler, who spent the 60's starring in numerous spy and western adventures in Italy. Although not one of the "big names", Wyler provides plenty of anecdotes on the likes of working with Jess Franco and Alfred Hitchcock. A complete filmography follows, complimented with intelligent in-depth reviews of key titles by Connolly himself.

Robert Monell's Eurodrome provides reviews on random Italian/Spanish movies. Covered here are a personal favourite of mine, **Manhunt** (the Fernando Di Leo-directed one), Fulci's controversial **New York Ripper** and spy yarn **Secret Agent, Super Dragon**. As with the rest of the reviews in **Spaghetti Cinema**, these make for very enjoyable reading, managing to be both informative and entertaining. Keith Hall Jr.'s article "Two Men, Two Guns, Two Leagues" compares characters played by Henry Fonda in **Once Upon A Time In The West** and **My Name Is Nobody** whilst the "Spaghetti Mail" letters section contains some unique information on silent gialli from reader Charles Floyd Rhodes which opens up previously unexplored avenues of genre film.

Moving on to issue #73, we begin in a sombre mood with obituaries of a surprising number of Italian personalities who have passed away in the past couple of years. Things become more entertaining with another lengthy article by peplum obsessive Mike Eustace, who treats us to his "Nights Of Pleasure... Days Of Strife". Part one is an exploration of the mythic muscleman character and his development over the years, beginning back in the silent era with the black Maciste in 1914's **Cabiria**. Also examined are Goliath, Hercules, Samson, Ursus and all of the prime actors who made the genre their own in the late 50's/early 60's; it goes without saying that Steve Reeves gets a mention. Eustace looks at the various feats of strength performed by such characters and seeks out the biggest, baddest brawl he can find (the answer lies in **Hercules, Samson And Ulysses**). This article may well be the best I've ever read concerning peplum cinema and is once again illustrated with some lavish multi-national poster art.

A letter exchange with director Monte Hellman provides plenty of tidbits of information about his career, once again followed by a filmography with lengthy reviews of key titles - nothing to complain about here. In this issue's Eurodrome review section, Robert Monell gets his hands on some Mario Bava television films that most of us can only dream of seeing : **The Adventures Of Ulysses, I futuribili** and **Roy Colt & Winchester Jack**. Joe D'Amato's 1992 hardcore film **Rocco's Ghost** is also reviewed (for the first time ever no doubt) as is the totally rare **Tre superman a tokio**. Bill Connolly goes on to examine the career of Italian boxer Tiberio Mitri, who had a lengthy career in the movies before dying a tragic death a few years ago. Again, this takes the form of a filmography complimented by some insightful reviews. Finally, the issue rounds up with a look at weirdo Spanish director Manuel Cano, although sadly as this is part one we have to wait until next issue to find out about the delights of **Voodoo Black Exorcist** and **Swamp Of The Ravens**.

Looking back at the issues read, I still find myself astonished that Connolly can find fresh and original material for every issue, considering the twenty-year pedigree that the magazine has. The writers are obviously enthusiastic and well informed about their subjects and most viewpoints are from new angles. Compared with other modern fanzines covering similar ground - Matt Blake's **Cheeseplant**, Clark Hodgkiss' **Blood Money and Vengeance**, the issues are thick and invitingly packed with copious information. Thankfully the Euro-cinema is so wide-reaching that even now viewers and critics alike can still explore previously unknown films and sub-genres; therefore such fanzines can co-exist in unison without overlapping. Saying this, **Spaghetti Cinema** is an established and highly influential journal that still ranks as perhaps the best for its subject in the world today.

***Spaghetti Cinema**#72-73, each issue 50p A4 b/w, $6 + $1 postage and handling. Order through www.home.earthlink.net/~scinema/*

BAGTALEN *SPECIAL*: DENGANG JEG NÆR HAVDE SKUDT HEINE

Det var en mørk og stormfuld aften. Jeg henslæbte tiden på Valby Station, hvor jeg efter aftale skulle hentes af Heines papsøn Martin og hans venner som havde lovet mig en statistrolle i deres medieskoleprojekt, en zombie-kortfilm med titlen **Rådden kærlighed**. Apropos Heine, selvom jeg holder af ham som var han min broder kan han være fantastisk irriterende, f.eks. de sene aftenopringninger, hvor han glædestrålende fortæller om den satans sjældne gamle videokassette han så i *VideoNetto* den dag og husker fra en eller andet snusket udlejningsbiks tilbage i de vilde videofirsere. Nu er jeg som bekendt en ivrig samler og når jeg derfor, smittet af mandens store begejstring spørger Heine om han *købte* den pågældende titel (og evt. er villig til at sælge eller bytte), ja, så er det øretæveindbydende dumt at høre på, hvordan hr.Sørensen trækker i land, naaaj, båndet kostede fandme hele 25 kroner og *så* meget gad han ikke give, men jeg skal da tage derud i morgen, for den film er lige noget for mig og båndet står der *helt sikkert* endnu (og det gør det med statsgaranti *aldrig*). I sådanne situationer kan jeg *næsten* få lyst til at gribe til vold overfor mod Heine. Og der var engang, hvor jeg... men mere herom senere.

Som nævnt i bagtalen til **Obskuriøst** nr.3 måtte jeg vente forgæves den aften, fjolserne kom aldrig og hentede mig og filmen blev gjort færdig uden min medvirken, selvom det på et tidspunkt forlød, at der alligevel ville blive en lille rolle, endda med dialog. Men man er selvfølgelig large nok til at omtale filmen alligevel her i bladet og **Rådden kærlighed** har faktisk sine momenter, selvom den måske mere er *spøjs* end den er *god*. Historien handler om en knægt som arbejder på en kirkegård (Assistens) og tumler med nogle mægtige komplekser, bl.a. hader han at se på kyssende par i parkanlægget, fordi han ikke selv får noget, jamen, hvor er det dog traumatisk. Han betror sig af og til til sin kammerat, en alkoholiker som spilles ufattelig dårligt - pude på maven, skolekomedie-niveau... det trækker klart filmen ned. Nå, men den frustrerede unge mand bikser en zombiefremkalderbryg sammen af diverse skumle kemikalier fra redskabsskuret og da det bliver spildt ud over nogle grave begynder de døde at røre på sig med fatale konsekvenser for de levende...

Jeg fik en sludder med zombie-star i filmen, Jack J. over telefonen for nylig:

Henrik: Hvordan er det at have været med i en kultfilm?

Jack J.: Det var jo min store "entry to fame". Det var det jeg havde bedt om, for da Heine fortalte, at han skulle være med i en zombiefilm spurgte jeg ham straks om han kunne skaffe mig en zombierolle for det ville være det fedeste.

Du var en af de mest realistiske zombier (hvis man ellers kan bruge et sådant udtryk).

*Jeg valgte zombiestilen fra **Night of the Living Dead** - hvor de andre gik efter **Return of the Living Dead**. Jeg var en langsom zombie.*

Ja, du ser ret creepy ud. Filmen er i øvrigt vældig underholdende, men handlingen er mildest talt tynd. Var det hele mere eller mindre improviseret?

Well, der var en drejebog, men det er bare lidt svært at se. Og der var ingen instruktion - man var ikke egentlig interesseret i at fortælle for meget, ikke interesseret i instruktion - det måtte vi selv finde ud af. Sådan og sådan er scenen, fik vi at vide og så skulle man selv finde ud af hvad man gjorde. Det irriterer mig grusomt, at så mange zombiescener blev klippet ned, f.eks. vandreturen til og fra kapellet er der næsten intet tilbage af selvom scenen oprindelig var på flere minutter. Og så skulle der have været noget uhyggelig musik... Tue [Sprogø -Ed.] havde lavet noget musik, men det havde man brugt forkert.

Mangler der også nogle splatterscener?

Der var ikke flere scener, men måske løb de lidt længere.

Nu er du berømt... filmen har jo solgt godt.

Ja, Kenneth [Eriksen - Ed.]har solgt en hel del og filmen er også blevet solgt i Rockuglen, også på et punksite på nettet - flere af skuespillerne er i punkbands. Der er forlydender om at de har fået blod på tanden og vil lave en ny film.

Det ser vi frem til, lovede jeg Jack.

Enhver ordentlig kultfilm har sin legende: f.eks. **Cannibal Holocaust** med den opgivede, kun delvis filmende piratfisk-scene og **Dawn of the Dead** med den tilsyneladende aldrig filmede selvmordsscene. **Rådden kærlighed** står ikke af vejen for disse kæmper. I den famøse slutscene som aldrig blev til noget skulle jeg have spillet lederen af en militær sikringsgruppe som tilkaldes for at rydde op efter zombiesvineriet i parken. Heine er en af mine folk - med beskyttelseshjelm på så man ikke kan se, at det er ham (han lider nemlig en krank skæbne tidligere i filmen). Pludselig begynder manden at te sig som en tosset - zombiegiften har slået til; hvorpå jeg trækker min pistol og pløkker ham - og så slutter filmen! Ja, dette fik jeg først at vide langt senere og min første spontane reaktion var, "Skyde Heine? Det har jeg sgu haft lyst til længe!" Nej, *naturligvis* mener jeg det ikke alvorligt. *Slet ikke*, nej. Men det er på den anden side ikke sådan en chance man får hver dag...

Rådden kærlighed (2002), 26 min. Instruktion: Kaspar Maarbjerg/Martin Forsbom. Salg: www.absurd-online.dk, www.rockuglen.dk m.fl. Pris kr. 69,-